

Ang Pananalig sa Kasalanan At sa Katuwiran

Adrian Ebens & Kevin J. Mullins

*Tuklasin ang
ministryo ng Batas
ng Diyos at ang
pagkakaisa nito sa
Walang Hanggang
Ebanghelyo*

Ang Pananalig sa Kasalanan at Katuwiran

Nakatuon sa lahat ng mga kaibigan sa
Facebook chat group sa *Father of Love*.

August 2020

April 2021

Mga Nilalaman

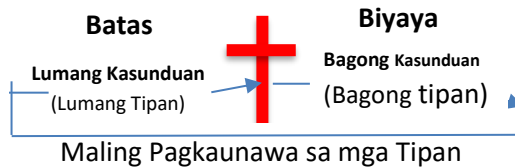
Panimula	Error! Bookmark not defined.
Ang Ministryo ng Kamatayan.....	Error! Bookmark not defined.
Kasalang Gumagawa ng Kamatayan	11
Itinago ng Kasalanan ang Mukha ng Ama.....	Error! Bookmark not defined.
Ano ang Inihayag ng Kamatayan ni Kristo?.....	17
Tinusok ni Kristo ang Kalumbayan	20
Pinalaya Tayo ni Kristo sa Takot sa Kamatayan	23
Ipinapaliwanag ng Krus ang Lahat ng Mga Paghuhukom ng Diyos.....	25
Tayo ay hinuhusgahan Sa Paghatol Natin	28
Paunang Buod	30
Ang Idolatriya/Mang-iidulo ng Gintong guya at ang parusa nito	31
Paano mo Binabasa?	32
Pagsukat sa Pamamagitan ng Buhay at Kamatayan ni Kristo	34
Ipinakita ni Jesus ang Pangalan/Katangian ng Ama	35
Si Hesus bilang Hukom.....	Error! Bookmark not defined.
Inutusan ni Abraham na Patayin ang Kanyang Anak	49
Pagparusa ng Kasalanan ng Kasalanan	52
Si Elias at ang Paggamit ng Espada at Apoy	54
Ang Padalus-dalos ni Moses.....	62
Ang Propesiya ni Jacob Tungkol kay Levi	64
Ibinigay para sa isang Pantubos.....	69

Panimula

Ang Lumang Tipan ay puno ng mga kuwento ng matinding karahasan na tila parehong isinasagawa ng mga tagasunod ng Diyos pati na rin ang direktang isinagawa ng Diyos Mismo. Hindi namin babasahin ang marami sa mga kuwentong ito sa aming mga anak dahil sa takot na matakot sila. Ang Lumang Tipan ay tila isang kahihyan para sa isang Kristiyanismo na naghahangad na ipangaral ang pag-ibig at awa ng Diyos sa pamamagitan ng kuwento ni Jesus.

Isa sa mga paraan na sinubukan ng mga Kristiyano na tugunan ang karahasan na tila nagmula sa Diyos sa Lumang Tipan ay sa pamamagitan ng pag-unawa sa Luma at Bagong Tipan. Maraming Kristiyano ang nagtuturo na ang Lumang Tipan ay nauugnay lamang sa Lumang Tipan o sa panahon bago dumating si Kristo sa mundong ito at namatay sa krus. Ito ang panahon ng batas kung saan dapat kang “sumunod at mabuhay,” o sumuway at mamatay. Mayroon ding pakiramdam na ang mga tao sa Lumang Tipan ay talagang makaluma sa kanilang kaisipan at naiintindihan lamang ang wika ng karahasan sa pagharap sa mga sitwasyon ng krisis.

Sa kaibahan ang Bagong Tipan ay itinuturing bilang isang panahon ng biyaya. Ang pag-ibig ng Diyos ay nahayag na ngayon kay Kristo, at ang kaloob ng Banal na Espiritu na dumating noong panahong iyon ay nagpapahintulot sa mga tao na maranasan ang ebanghelyo. Ang mga nasa Lumang Tipan ay maaari lamang mangarap ng isang hinaharap na katotohanan ng isang ebanghelyo na hindi nila maabot. Ang ilang mga mambabasa ng Banal na Kasulatan ay napagtanto na ito ay sinusubukan ng Diyos na gawin ang mga bagay sa isang paraan upang makitang nabigo ito, at pagkatapos ay subukan ang isang mas mapagmahal na diskarte. Ipinakikita ng iba ang sitwasyon bilang simpleng ginagawa ng Diyos ang lahat ng makakaya Niya sa ilalim ng mga pangyayari hanggang sa dumating ang Mesiyas. Itinataas lamang nito ang tanong kung bakit nagtagal bago dumating si Kristo sa mundo? Ang ilang dahilan ay mas mabuting ipadala Siya nang mas maaga upang ipakilala ang mapagmahal na paraan nang mas maaga.

Ang pamamaraang ito sa Luma at Bagong Tipan ay nagpapakita ng dalawang magkasalungat na prinsipyo sa plano ng kaligtasan. Ang Lumang Tipan ay nakatuon sa pagpapatupad ng batas habang ang Bagong Tipan ay nakatuon sa awa. Ang paglalagay ng dalawang alituntunin sa magkaibang panahon ng kasaysayan ng daigdig ay tumitiyak na ang mga Tipan ay nauunawaan na magkasalungat. Sapagkat kapag ang dalawang prinsipyong ito ay pinagsama sa isang pagkakasunod-sunod sa loob ng personal na karanasan ng isang tao, sila ay naghahayag ng isang magandang banal na proseso ng pagpapanumbalik.

Bagama't ang paksang ito ay tila medyo nakakapagod at walang kaugnayan sa paksa ng karakter ng Diyos, kapag naunawaan ay makikita na ang isyung ito ay gumaganap ng isang mahalagang papel sa pagbukas ng maraming mga sipi na tila nagpapahiwatig ng Diyos bilang marahas at malupit sa Kanyang mga aksyon.

Kunin natin halimbawa ang sitwasyon ng isang tao na may ilang antas ng abnormal na paglaki ng buto. Sa pagbisita sa doktor, sinabihan ang pasyente na dapat baliin ng doktor ang buto at ibalik sa orihinal ito upang lumaki sa tamang paraan. Paano kung ang unang bahagi lamang ng proseso ng pagpapagaling ay ginawa ng doktor? Paano kung nabali lang niya ang buto at pagkatapos ay iwanan ito? Ang doktor ay maituturing na isang lubhang walang kakayahan na manggagamot. Isaalang-alang ang ibang tao na bumibisita sa dentista dahil sa lumalaking pakiramdam ng sakit sa kanyang bibig. Natuklasan ng dentista ang isang malubhang kaso ng pagkabulok ng ngipin. Sa pagsang-ayon ng pasyente ay sinimulan niyang i-drill out ang ngipin upang maihanda itong maibalik. Minsan ang pasyente ay maaaring makaranas ng malaking sakit sa prosesong ito. Paano kung unang bahagi lang ng trabaho ang ginawa ng dentista? Kung siya ay mag-drill out lamang ng

pagkabulok at hahayaan ang pasyente na umuwi, ang hindi protektadong ngipin ay magpapatuloy lamang na magdudulot ng sakit. Kaya't ang dentista ay maituturing na pabaya dahil ginawa niya lamang ang unang kalahati ng proseso ng pagkukumpuni.

Tingnan natin kung ano ang nakasulat sa Banal na Kasulatan. Pansining mabuti ang paggamit ng salita at kapag may salungguhit. Ipinapahiwatig nito ang parehong mga aksyon, ang isa bago at pagkatapos ay ginagawa nang magkakasunod, hindi isa o ang isa pa.

*“Tingnan ninyo ngayon na ako, sa makatuwid baga'y ako, siya, at walang dios na kasama ko: **ako'y pumapatay, at ako'y bumubuhay; Ako'y sumusugat, at ako'y nagpapagaling**: at walang makapagliligtas sa aking kamay.” (Deuteronomio 32:39)*

*“Ang Panginoon ay **pumapatay, at bumubuhay**: Kaniyang ibinababa sa Sheol, **at** itinataas. Ang Panginoon ay nagpapahirap, **at** nagpapayaman: Siya ay nagpapababa, **at** itinataas.” (1 Samuel 2:6-7)*

*“Panahon ng pagpatay, **at** panahon ng pagpapagaling; panahon ng pagbagsak, **at** panahon ng pagtatayo; Panahon ng pag-iyak, **at** panahon ng pagtawa; panahon ng pagdadalamhati, **at** panahon ng sayaw; Panahon ng pagtatapon ng mga bato, **at** panahon ng pagpipisan ng mga bato; panahon ng pagyakap, **at** panahon ng pagpigil sa pagyakap.” (Eclesiastes 3:3-5)*

“Na siya namang ginawa sa amin na mga ministro ng bagong tipan; hindi sa titik, kundi sa espiritu: sapagka't ang titik ay pumapatay, ngunit [at] ang espiritu ay nagbibigay-buhay.” (2 Corinto 3:6)

Sa bawat isa sa mga kasong ito ang Bibliya ay naghahayag ng dalawang hakbang na proseso. Una ay mayroong diagnosis ng lawak ng problema at isang paghahayag kung gaano ito kasakit. Pangalawa mayroong ibinigay na lunas at pagpapanumbalik. Ganito gumagana ang mga tipan sa buhay ng bawat tao. Iniuugnay ng talata sa 2 Corinto 3:6 ang proseso ng letrang

pagpatay sa proseso ng pagbibigay-buhay ng Espiritu sa salitang Griyego na de [G1161] na maaaring isalin bilang at. Ipinaliwanag ng The Strong's Concordance na ito ay isang pangunahing butyl o *particle* na maaaring "kasalungat o tuloy-tuloy." Ang kaso ng dalawang tipan ay parehong kasalungat at tuloy-tuloy Ang pagkilos ng unang tipan ay salungat sa ikalawang tipan dahil ito ay naglalantad at sumisira, samantalang ang ikalawang tipan ay nagpapanumbalik at nagtatayo. Ito ay tuloy-tuloy sa katotohanan na ang pangalawang tipan ay sumusunod o nagpapatuloy mula sa una.

- Adrian Ebens,

(Excerpted from, *Agape*, Chapter 21, pp. 225-227.

Available for free download at fatheroflove.info)

Ang Ministeryo ng Kamatayan

“Nguni't kung ang ministeryo ng kamatayan, na nasusulat at nakaukit sa mga bato, ay maluwalhati, na anopa't ang mga anak ni Israel ay hindi mapagmasdan ang mukha ni Moises dahil sa kaluwalhatian ng kaniyang mukha; kung aling kaluwalhatian ang dapat mawala.” (2 Corinto 3:7)

Ano itong ministeryo ng kamatayan? Sinasabi nito sa atin na ito ay nakasulat at nakaukit sa bato. Ano ang nakasulat at nakaukit sa bato?

“At ibinigay niya kay Moises, nang siya ay makatapos ng pakikipag-usap sa kaniya sa bundok ng Sinai, ng dalawang tapyas ng patotoo, mga tapyas na bato, na sinulatan ng daliri ng Diyos.” (Exodo 31:8)

Ito ang Sampung Utos. Kaya sinasabi sa atin ng Bibliya na ang Sampung Utos ay isang ministeryo ng kamatayan. Paano natin naiintindihan ang mga pagtukoy na ito sa Batas?

“Nguni't ang kaniyang kaluguran ay nasa kautusan ng Panginoon; at sa kaniyang kautusan ay nagbubulaybulay siya araw at gabi. At siya'y magiging parang punong kahoy na itinanim sa tabi ng mga ilog ng tubig, na nagbubunga sa kaniyang kapanahunan; ang kaniyang dahon din ay hindi malalanta; at anuman ang kanyang gawin ay uunlad.” (Awit 1:2, 3)

“Nakita ko ang wakas ng buong kasakdalan: nguni't ang iyong utos ay totoong malawak. Oh gaano ko iniibig ang iyong kautusan! ito ang aking paginilay sa buong araw. Sa pamamagitan ng iyong mga utos ay pinaalam mo ako kaysa sa aking mga kaaway: sapagka't sila'y laging kasama ko.” (Awit 119:96-98)

“Ang kautusan ng pantas ay bukal ng buhay, upang humiwalay sa mga silo ng kamatayan.” (Kawikaan 13:14)

“Magsalita kayo, at gayon din ang gawin ninyo, gaya ng mga hahatulan ng batas ng kalayaan.” (Santiago 2:12)

Paano magiging bukal ng buhay at kalayaan ang isang Batas na nangangasiwa sa kamatayan? Ang lahat ay nakasalalay sa kung saan ka nakatayo at kung anong salamin ang iyong suot kapag tumingin ka sa Batas. Sa isang kahulugan, pinalalaki ng Batas ang katuwiran ng Diyos - ang Kanyang mapagmahal, pagiging hindi makasarili na karakter ng paglilingkod sa Kanyang nilikha:

“Makinig sa akin, kayong nakaalam ng katuwiran, ang mga tao na nasa puso ang aking batas; huwag kayong matakot sa kadustaan ng mga tao, ni matakot man sa kanilang mga panlalait.” (Isaias 51:7)

“Ang iyong katuwiran ay isang walang hanggang katuwiran, at ang iyong kautusan ay ang katotohanan.” (Awit 119:42)

“Ang Panginoon ay lubos na nalulugod dahil sa kaniyang katuwiran; pinalawak niya ang batas, at gagawing marangal.” (Isaias 42:21)

Sa ibang kahulugan, pinalawak ng Kautusan ang kasalanan. Maingat at detalyadong ipinaliwanag ito ni Pablo sa mga sumusunod na talata:

*“Sapagka't noong tayo ay nasa laman, ang mga pahiwatig ng mga kasalanan, na sa pamamagitan ng kautusan, ay gumawa sa ating mga sangkap upang magbunga ng kamatayan. Datapuwa't ngayo'y nangaligtas na tayo sa kautusan, **yamang tayo'y patay na kung saan tayo kinukulong; upang tayo ay maglingkod sa kabaguhan ng espiritu, at hindi sa kalumaan ng titik.** Ano ang sasabihin natin? Ang kautusan ba ay kasalanan? huwag sana. Hindi, hindi ko nakilala ang kasalanan, kundi sa pamamagitan ng kautusan: **sapagka't hindi ko nakilala ang pita, maliban kung sinabi ng kautusan, Huwag kang mag-iimbot.** Datapuwa't ang kasalanan, na nakakuha ng pagkakataon sa pamamagitan ng utos, ay gumawa sa akin ng lahat ng uri ng pagnanasa. **Sapagkat kung walang kautusan ang kasalanan ay patay. Sapagka't ako'y nabuhay nang minsan nang walang kautusan: nguni't nang dumating ang utos, ang kasalanan ay nabuhay, at ako'y namatay. At ang utos, na itinalaga sa buhay, ay nasumpungan kong sa kamatayan. Sapagka't ang kasalanan, na kumuha ng pagkakataon sa pamamagitan ng utos, ay dinaya ako, at sa pamamagitan nito ay pinatay ako.** Kaya't ang kautusan ay banal, at ang utos ay banal, at matuwid, at mabuti. **Kung gayon ang mabuti ay ginawang kamatayan sa akin? Huwag nawa sana.** Datapuwa't ang kasalanan, upang maipakitang kasalanan, na gumagawa ng kamatayan sa akin sa pamamagitan ng mabuti; upang ang kasalanan sa pamamagitan ng utos ay maging lubhang makasalanan. Sapagkat nalalaman natin na ang kautusan ay*

espirituwal: ngunit ako ay makalaman, na ipinagbili sa ilalim ng kasalanan.” (Roma 7:5-14)

Kapag hindi natin nalalaman ang Kautusan, hindi natin nalalaman ang kasalanan; hindi lumalabas ang paglabag.

“Sapagka't ang kautusan ay gumagawa ng poot: sapagka't kung saan walang kautusan, ay walang pagsalangsang.” (Roma 4:15)

Kapag ang Kautusan ay pumasok, ang kasalanan ay muling nabubuhay at tayo ay nasa ilalim ng paghatol ng Kautusan.

“Bukod dito, ang batas ay pumasok (pribado sa luob ng puso), upang ang pagkakasala ay managana. Ngunit kung saan ang kasalanan ay sumagana, ang biyaya ay lalong sumagana: Upang kung paanong ang kasalanan ay naghari sa kamatayan, ay gayon din ang biyaya ay maghari sa pamamagitan ng katuwiran sa buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesu-Kristo na ating Panginoon.” (Roma 5:20, 21)

Sa Roma 7:9 sinabi ni Pablo na nang dumating ang utos ay muling nabuhay ang kasalanan at ako ay namatay. Paano namatay si Paul at nabuhay pa?

“Hindi ba ninyo nalalaman, na tayong lahat na nabautismuhan kay Jesukristo ay nabautismuhan sa kaniyang kamatayan? Kaya't tayo'y inilibing na kasama niya sa pamamagitan ng bautismo sa kamatayan: upang kung paanong si Kristo ay ibinangon mula sa mga patay sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Ama, ay gayon din naman tayo ay dapat lumakad sa panibagong buhay.” (Roma 6:3, 4)

Kasalanan na Gumagawa ng kamatayan

Si Pablo ay namatay kay Kristo at pagkatapos ay nabuhay kay Kristo. Para sa mga naniniwala, sila ay lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay. Nagpapatuloy tayo sa prosesong ito ng kamatayan:

“Sapagkat ang kasalanan, na kumuha ng pagkakataon sa pamamagitan ng utos, ay dinaya ako, at sa pamamagitan nito ay pinatay ako.” (Roma 7:11)

“Kung gayon ang mabuti ay ginawang kamatayan sa akin? huwag sana. Datapuwa't ang kasalanan, upang maipakitang kasalanan, na gumagawa ng kamatayan sa akin sa pamamagitan ng mabuti; upang ang kasalanan sa pamamagitan ng utos ay maging lubhang makasalanan.” (Roma 7:13)

Paano ginawa ng kasalanan ang kamatayan kay Pablo? Ang Kautusan, na banal, makatarungan at mabuti, ay nagpakita ng kasalanan na lubhang makasalanan. At ano ang nakakamit nito?

“Ngayon ay nalalaman natin na ang anomang bagay na sinasabi ng kautusan, ay sinasabi sa mga nasa ilalim ng kautusan: upang ang bawa't bibig ay matikom/tumigil, at ang buong sanglibutan ay magkasala sa harap ng Dios.” (Roma 3:19)

Si Paul ay lubos na hinatulan ng kanyang pagkamakasalanan. Nakonsensya siya. Nakita niyang karapat-dapat siyang mamatay. Ano ang naging dahilan upang makita niyang karapat-dapat siyang mamatay?

“...Datapuwa't ang kasalanan, upang maipakitang kasalanan, na gumagawa ng kamatayan sa akin sa pamamagitan ng mabuti; upang ang kasalanan sa pamamagitan ng utos ay maging lubhang makasalanan.” (Roma 7:13)

Ang kasalanan ang gumawa ng kamatayan sa kanya sa pamamagitan ng utos. Ano ang ibig sabihin nito? Ang lahat ng misteryo ng proseso ng kaligtasan ay matatagpuan sa krus ni Kristo. Ano ang nagdulot ng kamatayan kay Kristo?

“Sapagka't siya [ng Diyos] ay ginawa siyang [Jesus] na maging kasalanan para sa atin, na hindi nakakilala ng kasalanan; upang tayo ay maging katuwiran ng Diyos sa kanya.” (2 Corinto 5:21)

Ang kasalanan ay gumagawa ng kamatayan kay Kristo dahil Siya ay nagdurusa bilang kahalili ng tao bilang isang lumalabag sa Batas ng Kanyang Ama. Ang kakila-kilabot na dumating kay Kristo ay ang pagkaunawa kung gaano kakila-kilabot at mapangwasak ang kasalanan. Saan nagmula ang pag-iilaw nitong katatakutan? Ito ay nagmula sa Batas:

*“Ngunit nang dumating ang kaganapan ng panahon, isinugo ng Diyos ang kanyang Anak, na ginawa ng isang babae, **ginawa sa ilalim ng batas**, Upang tubusin ang nasa ilalim ng batas, upang matanggap natin ang pag-aampon ng mga anak na lalaki.”*
(Galacia 4:4, 5)

Ngunit ginagawa ba nito ang Batas bilang aktibong ahente ng kamatayan?

*“**Sapagka't ang kasalanan, na kumuha ng pagkakataon sa pamamagitan ng utos, ay dinaya ako, at sa pamamagitan nito ay pinatay ako.** Kaya't ang kautusan ay banal, at ang utos ay banal, at matuwid, at mabuti.”* (Roma 7:11, 12)

Ang kasalanan ay ang pagpatay sa kaluluwa, ngunit ginagawa nito ito sa pamamagitan ng panlilinlang sa kaluluwa sa pamamagitan ng utos, dahil pinalalaki ng utos ang kasalanan.

“‘Ang utos, na itinalaga sa buhay, ay nasumpungan kong sa kamatayan.’ Ang kautusan ng Diyos ay ang buhay ng Diyos. ‘Kayo nga ay maging sakdal, gaya ng inyong Ama na nasa langit na sakdal.’ Mateo 5:48. Ang kanyang buhay ay ang panuntunan para sa lahat ng kanyang mga nilalang. Yaong kung kanino ang buhay ng Diyos ay ganap na nahayag, tumutupad sa kanyang kautusan. Napakaliwanag kung gayon na ang disenyo ng batas ay buhay, dahil ito ay buhay mismo. Ngunit ang kabaligtaran ng buhay ay kamatayan. Kaya't kapag ang batas ay nilabag, ito ay kamatayan sa lumabag. ‘Sapagkat ang kasalanan, na kumuha ng pagkakataon sa pamamagitan ng utos, ay dinaya ako, at sa pamamagitan nito ay pinatay ako.’ Hindi ang kautusan ang kaaway, kundi ang kaaway ay kasalanan. Ang kasalanan ang

pumatay, sapagkat 'ang tibo ng kamatayan ay kasalanan.' Ang kasalanan ay may lason ng kamatayan. Nalinlang tayo ng kasalanan kung kaya't sa ilang sandali ay naisip nating kaibigan natin ito, at niyakap natin ito at natuwa sa pagsasama. Ngunit nang maliwanagan tayo ng kautusan, nalaman natin na ang yakap ng kasalanan ay ang yakap ng kamatayan. Itinuro ng batas ang katotohanan na ang kasalanan ay pumapatay sa atin. 'Kaya nga ang kautusan ay banal, at ang utos ay banal, at matuwid, at mabuti.' Wala na tayong ibang dahilan para sawayin ang batas kaysa kapootan natin ang taong nagsasabi sa atin na ang sangkap na ating kinakain, na iniisip na ito ay pagkain, ay lason. Kaibigan natin siya. Hindi niya tayo magiging kaibigan kung hindi niya ipinakita sa atin ang ating panganib. Ang katotohanan na hindi niya kayang pagalingin ang sakit na idinulot ng lason na kinain na ay hindi nagpapababa sa kanyang kaibigan. Binalaan niya tayo tungkol sa ating panganib, at maaari na tayong humingi ng tulong mula sa manggagamot. At sa gayon, sa kabila ng lahat, ang kautusan mismo ay hindi kamatayan sa atin, ngunit ang tungkulin nito ay 'upang ang kasalanan sa pamamagitan ng utos ay maging lubhang makasalanan.'" (E.J. Waggoner, *Waggoner on Romans*, pp. 187, 188)

Kaya, nakikita natin na pinapalawak ng Batas ang kasalanan (ang sakit) upang akayin tayo kay Kristo (ang Manggagamot). "Sapagkat si Kristo ang wakas [tunghin/goal, layunin/purpose] ng kautusan para sa katuwiran sa bawat sumasampalataya." (Roma 10:4). Ang sinumang nagpapahintulot sa kasalanan na pumatay sa kanila ay ang hindi naniniwala sa kapatawaran ng Diyos.

Dahil tayo ay nakadikit sa kasalanan, sa halip na matanto na ang Batas ay itinuturo na ang kasalanan ay pumapatay sa atin, tayo ay nagagalit sa Kautusan at iniisip natin na pinapatay tayo nito.

Sa kaso ni Paul, ang kanyang pananampalataya kay Kristo ay nagpahintulot sa kanya na maiwasan ang pisikal na kamatayan noong panahong iyon; ngunit sa kaso ni Kristo ang pisikal na kamatayan ay hindi naiwasan. Bakit ganito? Dahil lang sa namatay Siya bilang isang hindi nakikita ang mukha ng Kanyang Ama.

“At nang malapit na ang ikasiyam na oras ay sumigaw si Jesus ng malakas na tinig, na nagsasabi, Eli, Eli, lama sabachthani? na ang ibig sabihin, Diyos ko, Diyos ko, bakit mo ako pinabayaan?” (Mateo 27:46)

Dito nararanasan ni Hesus ang mararanasan ng bawat taong hindi nagsisi na nakatala sa aklat ng Mga Awit:

“Diyos ko, Diyos ko, bakit mo ako pinabayaan? bakit malayo ka sa pagtulong sa akin, at sa mga salita ng aking atungal? Oh Dios ko, ako'y sumisigaw sa araw, nguni't hindi mo dininig; at sa panahon ng gabi, at hindi ako tahimik.” (Awit 22:1, 2)

Itinago ng Kasalanan ang Mukha ng Ama

Talaga bang itinago ng Ama ang Kanyang mukha kay Jesus? Patuloy ang Salmista:

“Sapagka't hindi niya hinamak o kinamuhian ang kadalambahatian ng nagdadalamhati; ni itinago man niya ang kaniyang mukha sa kaniya; ngunit nang siya ay dumaing sa kanya, narinig niya.” (Awit 22:24)

Ano ang nakatago sa mukha ng Ama? kasalanan.

“Ngunit ang inyong mga kasamaan ang nagpahiwalay sa inyo at sa inyong Diyos, at ang inyong mga kasalanan ang siyang ikinubli ng kanyang mukha sa inyo, na hindi niya dininig.” (Isaiah 59:2)

Paano itinatago ng kasalanan ang mukha ng Ama? Ito ay maling nagpapakita sa Kanya bilang isang ayaw magpatawad. Ito ay maling naglalarawan sa Kanya

bilang nangangailangan ng kamatayan ng bawat lumalabag. Saan nagmula ang ideyang ito? Di-nagtagal pagkatapos ng kamatayan at muling pagkabuhay ni Jesus ang mga salitang ito ay narinig sa langit:

*“At narinig ko ang isang malakas na tinig na nagsasabi sa langit, Ngayon ay dumating na ang kaligtasan, at ang kalakasan, at ang kaharian ng ating Dios, at ang kapangyarihan ng kaniyang Kristo: sapagka't **ang tagapag-akusa sa ating mga kapatid ay itinapon, na nagsusumbong sa kanila sa harap ng araw ng ating Dios at gabi.**” (Apocalipsis 12:10)*

Si Satanas ay, at noon pa man, ang nag-aakusa. Siya ang nag-udyok na ang bawat kasalanan ay dapat parusahan ng kamatayan. Siya ang nagpakilala ng huwad o maling sistema ng hustisya. Si Satanas ay nakaupo sa luklukan ng paghatol at nagpasimula ng isang teorya ng katarungan na nangangahulugang ang bawat kasalanan ay dapat parusahan nang walang awa.

Nangangahulugan ang mungkahing ito na, kapag naisakatuparan ang hustisya, mapuputol ang awa. Ang pananaw na ito ng katarungan ay nangangahulugan na ang awa ay hindi maaaring umiral, dahil ang bawat kasalanan ay dapat parusahan. Walang awa. Sa tuwing ibinubuhos ang katarungan nang walang awa, ito ay isang pagpapahayag ng walang awa na sistema ng hustisya ni Satanas na inimbento niya upang siraan ang katangian ng Diyos at pigilan ang sinuman na bumalik sa Kanya. Ang huwad na sistemang ito ay kasuklam-suklam sa Diyos.

“Pagkatapos ay nakita ko si Josue na mataas na saserdote na nakatayo sa harap ng anghel ng Panginoon, kasama si Satanas na nakatayo sa kanyang kanang kamay upang akusahan siya. Sinabi ng Panginoon kay Satanas, “Sawayin ka nawa ng Panginoon, Satanas! Sawayin ka nawa ng Panginoon, na pumili sa Jerusalem! Hindi ba ang taong ito ay parang isang nasusunog na kahoy na inagaw sa apoy?” Ngayon si Joshua ay nakadamit ng maruruming damit habang siya ay nakatayo roon sa harap ng anghel. Ang anghel ay nagsalita sa mga nakatayo sa paligid, “Alisin ang

kanyang maruming damit." Pagkatapos ay sinabi niya kay Joshua, "Ako ay walang bayad na pinatawad ang iyong kasamaan at bibihisan ka ng magandang damit." (Zacarias 3:1-4 , Bagong Salin sa Ingles).

Sa sumusunod na talata pansinin ang Hebraic Parallelism:

*“**Katarungan** at kahatulan ang tahanan ng iyong luklukan: **kaawaan** at katotohanan ang mangunguna sa iyong mukha.” (Awit 89:14)*

Dito sa talatang ito makikita natin na ang katarungan ng Diyos ay awa at ang Kanyang paghatol ay katotohanan.

Ngayon ay pumunta tayo sa aklat ni Isaias:

*“At kaya't maghihintay ang Panginoon, upang siya'y maging mapagbiyaya sa inyo, at kaya't siya'y matataas, upang siya'y **maawa** sa inyo: sapagka't ang Panginoon ay Dios ng **kahatulan**: mapalad silang lahat na naghihintay sa kaniya.” (Isaias 30:18)*

Dito makikita natin na kahabagan tayo ng Panginoon dahil Siya ay Diyos ng paghatol, kaya't ang Kanyang paghatol ay awa.

Ngayon pumunta tayo sa aklat ni Zacarias:

*“Ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo, na nagsasabi, Magsagawa ng **tunay na kahatulan**, at magpakita ng **awa** at habag ang bawa't tao sa kaniyang kapatid: At huwag mong apihin ang balo, o ang ulila, ang taga ibang lupa, o ang dukha; at **huwag mag-isip ng masama ang sinuman sa inyo laban sa kanyang kapatid sa inyong puso.**” (Zacarias 7:9, 10)*

Dito muli nating makikita ang "tunay na paghatol" ng Diyos ay ang pagpapakita ng awa at habag sa lahat. At kabilang dito ang mga napopoot at umuusig sa iyo; dahil sabi ni Hesus:

“Datapuwa't sinasabi ko sa inyo, Huwag ninyong labanan ang masama: kundi ang sinomang sumampal sa iyo sa iyong kanang

pisngi, iharap mo naman sa kaniya ang kabila. At kung ang sinoman ay maghahabol sa iyo sa batas, at kunin ang iyong tunika, ibigay mo rin sa kaniya ang iyong balabal. At sinumang magpilit sa iyo na pumunta ng isang milya, sumama ka sa kanya ng dalawa. Bigyan mo ang humihingi sa iyo, at ang humihiram sa iyo ay huwag mong talikuran. Narinig ninyo na sinabi, libigin mo ang iyong kapuwa, at kapootan mo ang iyong kaaway. Datapuwa't sinasabi ko sa inyo, libigin ninyo ang inyong mga kaaway, pagpalain ninyo ang mga sumusumpa sa inyo, gawin ninyo ang mabuti sa mga napopoot sa inyo, at idalangin ninyo ang mga lumalait sa inyo, at umuusig sa inyo. Upang kayo'y maging mga anak ng inyong Ama na nasa langit: sapagka't pinasisikat niya ang kaniyang araw sa masasama at sa mabubuti, at nagpapaulan sa mga matuwid at sa mga di-matuwid." (Mateo 5:39-45)

Pansinin na ginagawa natin itong tunay na sistema ng hustisya dahil tayo ay mga anak ng ating Ama na nasa langit. Isinasagawa natin ang Kanyang anyo ng paghatol.

Ano ang Inihayag ng Kamatayan ni Kristo??

#1. Ang Pag-ibig ng Diyos:

“At nang sila'y dumating sa dakong tinatawag na Kalbaryo, doon nila siya ipinako sa krus, at ang mga makasalanan, isa sa kanan, at isa sa kaliwa. At sinabi ni Jesus, Ama, patawarin mo sila; sapagkat hindi nila nalalaman ang kanilang ginagawa ...” (Lucas 23:33, 34)

“Ngunit ipinagtatagubilin[ipinakita] ng Diyos ang kanyang pag-ibig sa atin, na, noong tayo ay makasalanan pa, si Kristo ay namatay para sa atin.” (Roma 5:8)

#2. Ang Poot ni Satanas:

“At kayo, palibhasa'y mga patay sa inyong mga kasalanan at sa hindi pagtutuli ng inyong laman, ay binuhay niyang kasama niya, na pinatawad kayo sa lahat ng mga pagsalansang; Binura ang sulat-

*kamay ng mga ordenansa na laban sa atin, na salungat sa atin, at inalis ito sa daan, na ipinako sa kanyang krus; At nang nasamsam(diarmahan) niya ang mga **pamunuan at mga kapangyarihan**, ginawa niyang hayagang hayag ang mga ito, na nagtagumpay laban sa kanila doon.” (Colosas 2:13-15)*

Sino ang mga “pamunuan at kapangyarihan” na ito na dinisarmahan ni Jesus?

*“Nang magkagayo’y sinabi ni Jesus sa mga punong saserdote, at sa mga kapitan ng templo, at sa matatanda, na nagsilapit sa kaniya, Kayo baga’y nagsilabas na parang laban sa isang magnanakaw, na may mga tabak at mga panghampas? Noong araw-araw akong kasama ninyo sa templo, hindi ninyo iniunat ang mga kamay laban sa akin: ngunit ito ang inyong oras, at ang **kapangyarihan ng kadiliman**.” (Luke 22:52, 53)*

*“Sapagka’t hindi tayo nakikibaka laban sa laman at dugo, kundi laban sa mga **pamunuan**, laban sa mga **kapangyarihan**, laban sa mga **pinuno ng kadiliman** ng sanglibutang ito, laban sa espirituwal na kasamaan sa mataas na dako.” (Ephesians 6:12)*

Sinabi ni Kristo:

*“At kung **paanong itinaas** ni Moises **ang ahas** sa ilang, gayon din naman kailangang itaas ang Anak ng tao: Upang ang sinomang sumampalataya sa kaniya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan..” (John 3:14)*

Ang ahas ay palaging sinasagisag ni Satanang (Genesis 3; Pahayag 12:9). Paano parehong inihayag ni Kristo ang pag-ibig ng Diyos at ang pagkapoot kay Satanang nang sabay? Paanong ang krus ay isang paghahayag ng walang katapusang pag-ibig habang inilalantad ang ahas sa poste?

Si Hesus ay namatay bilang isang makasalanan ay mamamatay. Bakit namamatay ang makasalanan? Kapag hinatulan siya ng Kautusan sa kasalanan, tumanggi siyang maniwala na patatawarin siya ng Diyos at

samakatuwid ay namatay. Ito ang tinatawag ni Pablo na “sa ilalim ng Kautusan.” Sinabi ni Jesus na ang Kanyang Banal na Espiritu ay “sawayin ang mundo ng kasalanan ... dahil hindi sila naniniwala sa akin.” (Juan 16:8-9). Ang kasalanan sa kahulugan ay “paglabag sa batas.” (Juan 3:4).

Sa pamamagitan ng pagtukoy sa krus bilang ahas sa isang poste, ipinakita ni Jesus at ng Ama ang sistema ng hustisya ni Satanas sa Uniberso. Ang kanyang sistema ay hindi nagpapahintulot ng kapatawaran; ang kasalanan ay dapat magkaroon ng kamatayan bilang kinahinatnan nito. Kabaligtaran ito sa Diyos, na nagsasabing sa pamamagitan ni Kristo tayo ay maaaring gawing matuwid. Ang Espiritu ni Kristo ay “sawayin[kilusin] ang sanlibutan ... ng paghatol, sapagkat ang prinsipeng ng sanlibutang ito [si Satanas] ay hinatulan na.” (Juan 16:8, 11). Ang ideya ni Satanas ay ipapakita na mali, at si Satanas ay hahatulan ng sarili niyang sistema ng hustisya - ipinakita ni Kristo kay Satanas ang kanyang wakas sa krus. Matthew 7:1-2.

“Ngayon ang paghatol sa sanglibutang ito: ngayon ay palalayasin ang prinsipeng ng sanglibutang ito. At ako, kung ako ay itinaas mula sa lupa [tulad ng ahas sa poste], ay hihikayat ang lahat ng tao sa akin.” (John 12:31, 32)

Kinuha ni Kristo ang ating pagiging makasalanan sa Kanya. Naramdaman niya ang kakila-kilabot na paghatol ng kasalanan na laging nilayon ng Ama na patawarin sa Kanyang awa, ngunit hindi maiabot ni Kristo ang Kanyang kamay at hawakan ang mapagmahal na kamay ng Kanyang Ama dahil hindi ito gagawin ng makasalanan at si Kristo ay kailangang mamatay habang ang mga makasalanan ay namamatay - hindi naniniwala na mapapatawad sila ng Diyos. Matapos patayin ni Cain ang kanyang kapatid na si Abel karamihan sa mga Bibliya ay sumipi sa kanya na nagsasabi: “At sinabi ni Cain sa PANGINOON, ‘Ang aking parusa ay higit sa aking makakaya.’” (Genesis 4:13). Gayunpaman, mas literal na binabasa ang Hebreo:

Marginal na Pagbasa: “At sinabi ni Cain sa Panginoon, Ang aking kasamaan ay higit na higit sa hindi mapapatawad.”

Wycliffe's Bible: *“At sinabi ni Cain sa Panginoon, ‘Ang aking kasamaan ay higit pa sa nararapat na kapatawaran (para sa).’”*

Pagsasalin ng Brenton Septuagint: *“At sinabi ni Cain sa Panginoong Diyos, ‘Ang aking kasalanan/krimen ay napakalaki para sa akin upang mapatawad.’”*

Douay-Rheims: *“At sinabi ni Cain sa Panginoon: ‘Ang aking kasamaan ay mas malaki kaysa sa nararapat sa akin ng kapatawaran.’”*

Nang tanggapin ni Kristo sa Kanyang sarili ang ating pagiging makasalanan, itinago nito ang mukha ng Ama - itinago ng kasalanan ang mukha ng Ama, hindi itinago ng Ama ang Kanyang mukha. Ang pagkakaiba ay kritikal. Siya ay sabik na magpakita ng awa ngunit tinakpan ng kasalanan ang Kanyang mukha kaya't si Kristo ay sumigaw, “Diyos ko, Diyos ko, bakit mo ako pinabayaan?”

Ito ang sigaw ng lalaking may dalang lahat ng ating mga kasalanan. Bakit Niya sinabi ang mga salitang ito? Sinabi Niya ang mga salitang ito dahil ginawa Siyang kasalanan para sa atin. Ang kasalanan ay nagkaroon ng pagkakataon sa pamamagitan ng utos at pinatay si Kristo.

Tinusok ni Kristo ang Kadiliman/Dilim

Nang malapit nang mamatay si Kristo, lahat ng nalalaman ni Kristo tungkol sa Ama ay tumagos sa kadiliman sa sandaling iyon at sinabi Niya:

“At nang si Jesus ay sumigaw ng malakas na tinig, sinabi niya, Ama, sa iyong mga kamay ay ipinagtatagubilin ko ang aking espiritu: at pagkasabi nito, ay nalagot niya ang hininga. (Lucas 23:46)

Bagama't lubos Niyang hinatulan at nabigla, sa pinakahuling sandali ay nagpasiya Siyang maniwala na tatanggapin Siya ng Ama kahit na tila imposible.

Ang sigaw na iyon na tumagos sa dilim at humawak sa Ama ang ating kaligtasan. Ang kanyang tagumpay ay atin. Inihayag ng Kanyang kamatayan

ang sistema ng hustisya ni Satanas at ang Kanyang pananampalataya na tumatagos sa ulap ng ating kasalanan ay nagsagawa ng ating kaligtasan.

“Sapagka't ang kasalanan ay hindi magkakaroon ng kapangyarihan sa inyo: sapagka't kayo'y wala sa ilalim ng [paghatol ng] kautusan, kundi sa ilalim ng biyaya.” (Roma 6:14)

Paano nagawa ang ating kaligtasan? Nagtiwala si Jesus na tatanggapin pa rin Siya ng Ama kahit na sinabi ni Satanas at ng kanyang sistema ng hustisya (na naging bahagi ng makasalanang kalikasan ng tao) kay Kristo na ang Kanyang pagiging kasalanan ay nangangahulugan na hindi Siya tatanggapin ng Ama.

“Tumitingin kay Jesus ang may-akda at tagapagtapos ng ating pananampalataya; na dahil sa kagalakang inilagay sa harap niya ay nagtiis ng krus, na hinahamak ang kahihyan, at naupo sa kanan ng luklukan ng Dios.” (Hebreo 12:2)

Dito sa King James Version ay sinasabing si Jesus ang "may-akda at tagapagtapos ng ating pananampalataya." Gayunpaman, ang salitang “atin” ay wala sa Griyego. Talagang sinasabi nito na si Jesus ay "ang may-akda at tagapagtapos ng pananampalataya." Siya ang unang nilalang na nagpakita ng dalisay na pananampalataya sa Ama. Kaya't ang Kanyang Espiritu ay “magsasaway sa mundo ... ng katuwiran” sa pagkaalam na Siya ay tinanggap ng Ama. Juan 16:8, 10.

*“Ngayon nga'y **wala nang hatol** sa mga na kay Kristo Jesus, na hindi nagsisilakad ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu. **Sapagka't ang kautusan ng Espiritu ng buhay kay Kristo Jesus ay pinalaya ako sa kautusan ng kasalanan at kamatayan.** Sapagka't ang hindi magawa ng kautusan, sapagka't ito'y mahina sa pamamagitan ng laman, na sinugo ng Dios ang kaniyang sariling Anak sa kawangis ng makasalanang laman, at dahil sa kasalanan, ay **hinatulan ang kasalanan** sa laman: **Upang ang katuwiran ng kautusan ay matupad sa atin.** , na lumalakad hindi ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu.” (Roma 8:1-4)*

Ito ang parehong pananampalataya na ipinakita kay Abraham nang siya ay yumuko sa kakila-kilabot na pagdurusa sa pag-iisip na kitilin ang buhay ng kanyang anak. Sa pagpunta niya sa kadiliman ay nagpasiya siyang maniwala na gagawin itong magkasama ng Diyos para sa kabutihan at tutuparin ang Kanyang mga pangako; “Isinasaalang-alang na kaya ng Diyos na buhayin siya [si Isaac], maging mula sa mga patay.” (Hebreo 11:19).

Ito ay kapareho ng pananampalataya ng babaeng Canaanita na nahaharap sa katahimikan ni Jesus at kung ano ang tila isang pahayag na siya ay isang aso – “Hindi nararapat na kunin ang tinapay ng mga anak, at ihagis sa mga aso.” (Mateo 15:26). Itinago ng kasalanan ang Kanyang mukha mula sa kanya. Anong kasalanan? Ito ay ang pagkamuhi ng lahi ng mga Hudyo at Canaanita sa isa't isa. Itinago ng kasalananang ito ang mukha ni Jesus mula sa babae, ngunit ang Espiritu ni Jesus ay nasa kanya, na tumusok sa pagtatago ng Kanyang mukha, at sinabi niya ang maluwalhating mga salita:

“At sinabi niya, ‘Katotohanan, Panginoon: ngunit ang mga aso ay kumakain ng mga mumo na nahuhulog mula sa dulang ng kanilang mga panginoon.’” (Mateo 15:27)

Ang parehong pananampalataya ay iniaalok sa bawat isa sa atin. Tayo ay dapat mamuhay sa pamamagitan ng pananampalataya ni Jesus na gumagawa sa loob at sa pamamagitan natin sa pamamagitan ng Kanyang nananahan na Espiritu.

*“Ako'y napako sa krus na kasama ni Kristo: gayon ma'y nabubuhay ako; gayon ma'y hindi ako, kundi si Kristo ang nabubuhay sa akin: at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay **ikinabubuhay ko sa pamamagitan ng pananampalataya sa Anak ng Dios**, na umibig sa akin, at ibinigay ang kaniyang sarili para sa akin.” (Galacia 2:20)*

Ngunit nangangahulugan ba ito na ang Kautusan ay ginawang walang bisa?

“Tinatangal ba natin ang kautusan sa pamamagitan ng pananampalataya? Huwag sana: oo, itinatag namin ang kautusan.” (Roma 3:31)

*“Narito ang pagtitiis ng mga banal: narito ang nagsisitupad ng mga utos ng Dios, at ng pananampalataya **ni** Jesus.” (Apocalipsis14:12)*

“Ano kaya? tayo ba ay magkasala [patuloy na lumalabag sa Kautusan], sapagkat tayo ay wala sa ilalim ng [pagkondena sa] kautusan, kundi nasa ilalim ng biyaya? huwag na sana. Hindi ba ninyo nalalaman, na kung kanino ninyo ibinibigay ang inyong mga sarili na mga alipin upang sundin, ay mga alipin ninyo kung kanino kayo sumusunod; kung sa kasalanan tungo sa kamatayan, o sa pagsunod tungo sa katuwiran?” (Roma 6:15, 16)

Ipinahayag ni Satanas na ang epekto ng kasalanan sa tao ay permanente at na ang tao ay hindi na muling maaaring gawing matuwid sa Batas. Ang Hesus na ito ay napatunayang hindi totoo, na nagpapakita na ang tao ay maaaring matubos sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu.

Pinalaya tayo ni Kristo sa Takot sa Kamatayan

Nang magkasala si Adan, hinigop niya ang isip ni Satanas at ipinakilala sa kanyang walang awa na sistema ng hustisya na ang bawat paglabag ay dapat parusahan. Gaya ng sinabi ng Diyos na ang pagkain ng puno ay nangangahulugan ng kamatayan, natanggap ni Adan ang ideya na tiyak na papatayin siya ng Diyos. Inilagay nito si Adan sa isang kulungan ng pagkaalipin.

Ang Anak ng Diyos ay dumating upang sirain ang kapangyarihan ng kamatayan sa pamamagitan ng pagpuksa sa karimlan ng walang awa na hustisya ni Satanas. Sa krus Siya ay bumaba sa kinatatayuan ng tao. Ang tao ay nanindigan na naniniwalang ang kanyang kasamaan ay mas malaki kaysa sa mapapatawad. Sa mismong lugar na ito ipinagkaloob ng Anak ng Diyos ang Kanyang Espiritu sa mga kamay ng Ama. Sa pagsasagawa ng pagkilos na ito, sinira Niya ang kaharian ni Satanas. Pinasabog ni Hesus na ating Tagapagligtas

ang kasinungalingan na hindi tayo tatanggapin ng Ama. At kaya mababasa natin:

*“Yamang ang mga anak nga ay nakikibahagi sa laman at dugo, ay gayon din naman siya; upang sa pamamagitan ng kamatayan ay mapuksa niya ang may kapangyarihan ng kamatayan, sa makatuwid baga’y ang diyablo; **At iligtas sila na sa pamamagitan ng takot sa kamatayan ay napasailalim sa pagkaalipin sa buong buhay nila.**” (Hebreo 2:14, 15)*

Sa pagkuha ng ating kalikasan, inilagay ni Kristo ang Kanyang sarili sa kinatatayuan ng tao - na nasa isip na nakikita ang Diyos na walang awa, isang isip na makasalanang sangkatauhan na minana kay Satanas - at mula sa lugar na ito ibinigay Niya ang Kanyang sarili sa Kanyang Ama na naniniwalang tatanggapin Siya sa kabila ng lahat ng Kanyang damdamin.

Kapag ang makasalanan ay nawalan ng tiwala sa kanyang sarili, tinatanggap niya si Kristo bilang ang tanging pinagmumulan ng tulong, at kaagad na naging malaya. Kaya ang Batas ay nagtutulak sa makasalanan kay Kristo upang siya ay palayain ni Kristo mula sa kanyang mga nakaraang kasalanan at paganahin siyang matupad ang Kautusan

Mahal na Panginoong Hesus kung gaano ka kahanga-hanga. Ikaw ang daan, ang katotohanan, at ang buhay. Inilantad mo ang ahas sa krus at inihayag ang kanyang walang awa na sistema ng hustisya at ipinahayag na ang Ama ay handang tanggapin tayo.

Ipinapaliwanag ng Krus ang Lahat ng Mga Paghuhukom ng Diyos

Kapag naunawaan na natin ang krus, mauunawaan na natin ang maraming kuwento na mukhang matindi at nakakatakot.

Ang kwento ng krus ay nagtuturo sa atin na ang kasalanan ang gumagawa ng kamatayan sa pamamagitan ng Kautusan. Ang ibig sabihin nito ay hindi naniniwala ang makasalanan na pinatatawad ng Diyos ang kasalanan. Sinira ni Jesus ang kapangyarihan ng kamatayan sa pamamagitan ng pagtayo sa sakop na iyon at pagpili na maniwala na tinanggap Siya ng Ama. Lubos nitong winasak ang kasinungalingan tungkol sa katangian ng Diyos bilang isang walang awa na hukom. Inihayag nito na ang kasalanan ang maninira; ang kasalanan ay naging dahilan upang maitago ang mukha ng Ama; ang kasalanan ay humadlang sa kamay mula sa pag-abot at paniniwala sa kapatawaran. Ang kasalanan ang nag-udyok sa mga Pariseo na hatulan si Jesus; kasalanan ang naging dahilan upang makipagkompromiso si Pilato sa mga pinunong Judio; kasalanan ang naging dahilan upang ipagkanulo Siya ni Judas; kasalanan ang nagbitay kay Hesus sa krus, hindi ang ating Ama.

*“Sapagka’t ang **kabayaran ng kasalanan ay kamatayan**; ngunit ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesu-Kristo na ating Panginoon.” (Roma 6:23)*

*“Datapuwa’t ang bawa’t tao ay tinutukso, pagka siya’y hinihila ng kaniyang sariling pita, at nahihikayat. Kung magkagayo’y kapag ang masamang pita ay naglihi, ay nanganak ng kasalanan: at ang **kasalanan, kapag ito ay naganap, ay nagdudulot ng kamatayan.**” (Santiago 1:14, 15)*

Bakit nga ba nabubuhay ang kasinungalingang ito ng ating Ama bilang isang walang awa na hukom? Ito ay dahil pinaikot ni Satanas ang krus upang maging aksyon ng Diyos.

*“Tunay na dinala niya ang ating mga kalungkutan, at dinala ang ating mga kalungkutan: **gayon ma’y itinuring[maling inaakala] natin siyang hinampas, sinaktan ng Diyos, at dinalamhati.**” (Isaias 53:4)*

Pagsasalin ng Magandang Balita: “Ngunit tiniis niya ang pagdurusang na dapat ay atin, ang sakit na dapat nating tiisin. **Sa**

lahat ng oras ay akala natin na ang kanyang pagdurusa ay parusang ipinadala ng Diyos.”

Pagsasalin ng Salita ng Diyos: “Tiyak na dinala niya sa kanyang sarili ang ating pagdurusa at dinala ang ating mga kalungkutan, ngunit inisip natin na sinugatan siya ng Diyos, binugbog, at pinarusahan.”

Ang krus ay nagpapakita sa atin ng kamangha-manghang pag-ibig ng Ama, ngunit ang kasalanan sa pamamagitan ng Kautusan ay nilililang tayo at pinaniwalaan tayo na hinihingi ng Diyos ang kamatayan upang matugunan ang Kanyang galit laban sa kasalanan. Hindi lamang na hiniling Niya ito kundi ang Diyos mismo ang pumatay sa Kanyang Anak. Sinasabi sa atin ng Isaias 53 na tinitingnan natin ang krus sa ganitong paraan. Kapag binabasa natin ang mga paghatol ng Diyos sa Lumang Tipan bilang mga makasalanang hinahampas ng Diyos Mismo, inihahayag natin ang ating maling pagkaunawa sa krus. Kapag pinapahalagahan natin (maling inaakala) ang mga namatay bilang sinaktan ng Diyos at pinahirapan, kung gayon ay sumasang-ayon tayo kay Satanas na ang Diyos ay walang awang paghatol sa pamamagitan ng paggamit ng nakamamatay na puwersa sa mga lumalabag sa Kanya. Nawawala sa ating paningin ang Diyos bilang ang pinagmumulan ng buhay, na walang hanggan na nag-aalok ng awa hanggang sila ay nagpapatigas ng kanilang sarili na dapat Niyang igalang ang kanilang pinili at pabayaang sila.

Sa bawat pangyayari sa Bibliya kung saan ang mga tao ay namamatay sa pamamagitan ng paghatol, tayo ay tinawag upang tumingin sa krus. Bakit ganito? Ang pagdurusa ni Kristo ay hindi nagsimula noong ika-1 siglo A.D. nang Siya ay pisikal na ipinako sa krus:

“Sa lahat nilang kapighatian ay nagdalamhati siya, at iniligtas sila ng anghel ng kaniyang harapan: sa kaniyang pag-ibig at sa kaniyang kahabagan ay tinubos niya sila; at **dinala niya sila, at dinala sila sa lahat ng araw ng una.**” (Isaias 63:9)

Hindi rin natapos ang Kanyang mga pagdurusa sa Kalbaryo:

*“Kung sila ay tatalikod, upang sila ay muling panibagong tungo sa pagsisisi; Palibhasa’y **kanilang ipinapakong muli sa kanilang sarili ang Anak ng Diyos**, at inilalagay siya sa hayagang kahihyan.”*
(Hebreo 6:6)

Sinasabi sa atin ng Banal na Kasulatan na si Hesus ay espirituwal na ipinako sa krus sa panahon ng mga salot ng Ehipto at ang pagkawasak ng Sodoma:

*“At ang kanilang mga bangkay ay mangahihiga sa lansangan ng dakilang bayan, na ayon sa espiritu ay tinatawag na **Sodoma at Egipto, na doon din ipinako sa krus ang ating Panginoon.**”*
(Apocalipsis 11:8)

At tulad ng sumigaw ang galit na mga mandurumog na “ipako Siya sa krus!” ang aklat ng Job ay nagsasabi sa atin na ang mga tao bago ang Baha ay sumigaw, “Lumayo ka sa amin!”

*“Namarkahan mo ba ang dating daan na nilakaran ng mga masasamang tao? Na pinutol ng wala sa panahon, na ang mga patibayan ay inapawan ng **baha**: Na nagsabi sa Dios, **Lumayo ka sa amin**: at ano ang magagawa sa kanila ng Makapangyarihan sa lahat??”* (Job 22:15-17)

Ang krus ay hindi lamang naghahayag na si Hesus ay nagdusa sa loob ng ilang oras sa isang araw, ngunit na Siya ay nagdurusa araw-araw mula sa sakit na dinala ng kasalanan sa puso ng Diyos mula pa noong ito ay nagsimula. Siya ang “Korderong pinatay mula pa sa pagkakatatag ng salita.” (Apocalipsis 13:8). Hinihiling sa atin ni Jesus na pasanin ang ating krus "araw-araw"; Hindi Niya kailanman hihilingin sa atin na gawin ang anumang hindi Niya gagawin. (Lucas 9:23).

Ang ating Ama at ang Kanyang Anak na si Jesus ay hindi nais na may mamatay. Nagdudulot sa kanila ng matinding sakit na makita ang mga makasalanan na nawala.

“Ang Panginoon ay hindi nagpapaliban tungkol sa kaniyang pangako, na gaya ng inaakala ng ilang tao na pagpapabaya; ngunit matiyaga sa atin, na hindi ibig na sinoman ay mapahamak, kundi ang lahat ay magsipagsisi.” (2 Pedro 3:9)

Tayo ay hinuhusgahan bilang Tayo ay Hukom

Bakit hindi lahat ay dumarating sa pagsisisi? Ito ay dahil hindi sila naniniwala na mapapatawad sila ng Diyos (baguhin) at hindi sila naniniwala na gusto o alam ng Diyos kung ano ang pinakamabuti para sa kanila. Pansining mabuti na ang ating paghatol sa mga pinarusahan sa Lumang Tipan at ang huling kamatayan ng masasama ay ang sistema ng paghatol na gagamitin natin sa ating sarili.

“Sapagka't sa kung anong paghatol na inyong hinahatulan, kayo'y hahatulan: at sa anong panukat na inyong isusukat, iyon ay isusukat sa inyo muli.” (Mateo 7:2)

Para sa lahat ng mga kuwento sa Bibliya kung saan ang mga paghatol ay nahuhulog sa mga tao, kung babasahin natin ang mga kuwentong ito habang ang Diyos ay hindi na nag-aalok sa kanila ng kapatawaran ngunit binawi ang Kanyang kamay ng awa upang sirain sila, kung gayon ito ay kung paano natin hahatulan ang ating sarili kapag ang paniniwala/pananalig ng ang kasalanan ay dumarating sa atin sa pamamagitan ng Kautusan.

Mangyaring huwag palampasin ang puntong ito. Ang Diyos ay nagpadala sa atin ng pananalig sa kasalanan upang tayo ay iligtas. Kung naniniwala tayo na ang Diyos ay umabot sa punto kung saan bawiin Niya ang alok na iyon, hindi natin matitiis ang panahon ng problema ni Jacob. (Jeremias 30:7). Ang ating mga kasalanan ay dudurog sa atin habang sila ay nahayag sa atin. Ngunit ang mga piniling maniwala na ang kamay ng awa ay laging nakaaabot ay hahayaan ang sarili na mamatay upang makatagpo ng panibagong buhay, na makamit ang kaligtasan sa pamamagitan ng pagdaig sa pagkondena sa sarili. (Lucas 23:42-43). Nawa'y maunawaan natin ang mahalagang pananaw na ito!

Sinasabi sa atin ng Bibliya:

“Sapagka't ikaw, Panginoon, ay mabuti, at handang magpatawad; at sagana sa awa sa lahat ng tumatawag sa iyo.” (Awit 86:5)

*“Sapagka't ang Panginoon ay mabuti; ang **kanyang awa ay walang hanggan**; at ang kanyang katotohanan ay nananatili sa lahat ng salinlahi.” (Awit 100:5)*

Ang awa ng Diyos ay walang hanggan. Hindi ito nagtatapos anumang oras. Ito ay nagtatapos lamang sa mga hindi naniniwala dito dahil ang kawalan ng pananampalataya ay nagtatago sa Kanyang maawaing mukha.

“Sapagka't dakila ang iyong kagandahang-loob sa akin: at iniligtas mo ang aking kaluluwa mula sa pinakamababang impiyerno.” (Awit 86:13)

Ano ang pinakamababang impiyerno? Ito ang lugar kung saan sigurado kang hindi ka mapapatawad. Maililigtas ka ng Diyos mula rito kung maniniwala ka.

Ang katuwiran ng Diyos ay nananatili magpakailanman, ngunit hindi ito matatagpuan sa lahat. Bakit hindi?— Dahil napakaraming hindi magpapasakop sa katuwiran ng Diyos. Kung hindi kukunin ng mga tao ang Kanyang malayang ibinibigay, Siya (Diyos) ay malinaw. Kaya't ang Kanyang magiliw na awa ay sumasa lahat, at ito'y nananatili magpakailan man; at ang katotohanang lubos na tinatanggihan ng marami ang Kanyang mapagmahal na awa, ay hindi man lang ito nakakabawas.

Paunang Buod

Kaya't ibubuod natin ang ating napag-isipan hanggang ngayon:

1. Ang Kautusan ay naghahatid ng kamatayan sa tao sa kasalanan at buhay sa tao sa katuwiran. (Roma 7:5-13)
2. Tinatanggap ng taong makalaman ang kasinungalingan ni Satanas na ang paglabag ay dapat parusahan ng kamatayan at na walang kabuluhan ang paghingi ng kapatawaran. (Galacia 3:10)
3. Hinahatulan ng Kautusan ang kasalanan upang magbigay ng awa, ngunit nauunawaan ng taong makalaman ang paghatol bilang isang pasimula sa tiyak na kamatayan. (Juan 16:8; Genesis 4:13 margin)
4. Ang awa ng Diyos ay walang hanggan. (Awit 100:5). Hinahatulan ng makasalanan ang kanyang sarili sa kamatayan at pagkawasak. (Roma 1:32; Genesis 4:13 margin; Mga Bilang 14:28)
5. Inilantad ni Kristo ang kasinungalingan ni Satanas sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan sa Krus. Sa pamamagitan ng kamatayan ay nilipol Niya ang may kapangyarihan ng kamatayan. (Hebreo 2:14)
6. Kinuha ni Kristo ang ating mga kasalanan sa Kanyang sarili at namatay habang ang makasalanan ay namatay upang ihayag na ang kasalanan ay nagdudulot ng kamatayan. (2 Corinto 5:21)
7. Sa posisyon ng pinakamababang pahirap na impiyerno, si Kristo ay nagtiwala sa Kanyang sarili sa mga bisig ng Ama kaya sinira ang kapangyarihan ng kamatayan. (Mateo 27:46; Lucas 23:46)
8. Ang sangkatauhan ay natural na tumitingin sa krus bilang isang paghatol nang direkta mula sa Diyos at patuloy na naniniwala sa kasinungalingan ni Satanas tungkol sa walang awang katarungan. (Isaias 53:3, 4)
9. Ang lahat ng mga kuwento ng paghatol sa Bibliya ay mga paghahayag ng krus sapagkat si Kristo ay pinahirapan sa lahat ng paghihirap ng sangkatauhan. (Isaias 63:9). Kung paano natin

hinuhugahan ang mga kuwentong iyon ay kung ganun din tayu huhugahan. (Mateo 7:2)

Ang Idolatriya ng Gintong guya at ang kaparusahan nito

Ilapat natin ngayon ang mga alituntuning ito sa isa sa mga kuwento ng Lumang Tipan.

Nang magkagayo'y tumayo si Moises sa pintuang-daan ng kampamento, at nagsabi, Sino ang nasa panig ng Panginoon? pumarito siya sa akin.' At ang lahat ng mga anak ni Levi ay nagpipisan sa kaniya. At sinabi niya sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoon, ng Dios ng Israel, Ilagay ng bawa't tao ang kaniyang tabak sa kaniyang tagiliran, at pumasok at lumabas sa pintuang-daan at pintuang-daan sa buong kampo, at patayin ng bawa't tao ang kaniyang kapatid, at ng bawa't tao ang kaniyang kasamahan. , at bawa't tao sa kaniyang kapuwa.'" At ginawa ng mga anak ni Levi ang ayon sa salita ni Moises: at nabuwal sa bayan nang araw na yaon ay may tatlong libong lalake. (Exodo 32:26-28)

Upang ibuod ang ilang mahahalagang punto:

1. Ang mga tao ay inaalok ng pagsisisi para sa kanilang mga kasalanan.
2. Isang malaking grupo ang tumanggi na tumayo kasama ni Moises. Hindi sila nagsisi at tumanggap ng kapatawaran.
3. Inutusan ni Moises ang mga hindi nakibahagi sa idolatriya na kunin ang kanilang mga espada at patayin ang mga mapanghimagsik.
4. Ito ay isang solemne na parusa mula sa Diyos.
5. Tinukoy nito ang tunay na pagtatalaga at pagsunod sa Diyos.

Ang natural na tugon sa kuwentong ito ay ang konklusyon na ang mga taong ito ay sinaktan ng Diyos at pinahirapan tulad ng Isaias 53. Natural din na ipalagay na ang mga taong ito ay karapat-dapat na mamatay dahil hindi

lamang sila sumamba sa isang huwad na diyos, sila ay matigas ang ulo na tumanggi na magsisi. Sinasabi sa atin ng hustisya ng tao na kinailangan silang patayin ng Diyos upang mapangalagaan ang bansa dahil hindi sila magpapasakop sa anumang pagkakataon.

Mukhang bukas at sara ang kaso. Sa puntong ito na natural na gumawa ng konklusyon na ang Diyos ay tumayo bilang isang berdugo sa matataas na kamay na mga makasalanang ito at, kahit na hindi ito kaaya-aya, kailangan itong gawin. Pinakamabuting mamatay ang 3,000 na ito kaysa mamatay ang buong bansa. (Juan 11:50).

Paano Mo Binabasa?

“At, narito, tumindig ang isang tagapagtanggol ng kautusan, at tinukso siya, na nagsasabi, ‘Guro, ano ang gagawin ko upang magmana ng buhay na walang hanggan?’ Sinabi niya sa kaniya, ‘Ano ang nasusulat sa kautusan? paano ka nagbabasa?’” (Lucas 10:25, 26)

Hindi sinagot ni Jesus ang abogado sa pamamagitan ng pagtatanong, "Ano ang binabasa mo?"; ngunit sa halip ay nagtanong, "Paano ka nagbabasa?" Ang mismong tanong ay nagpapakita na marami, kahit noong mga araw ni Kristo, ay hindi nagbabasa ng Banal na Kasulatan, lalo na ang Torah (Kautusan), nang tama. Karamihan sa mga tao, kahit noong panahong iyon, ay nagbabasa ng Torah sa pamamagitan ng kanilang sariling mga ideya at hindi sa pamamagitan ng mga mata ni Jesus. Ipinakita nila sa Diyos ang kanilang makamundong pamantayan ng hustisya. Ito ang dahilan kung bakit napakahalaga na kapag binabasa natin ang Torah (Batas), binabasa natin ito nang may tamang kahulugan.

*“At ang buong bayan ay nagpipisan na parang isang tao sa lansangan na nasa harap ng pintuang-bayan ng tubig; at kanilang sinalita kay Ezra na kalihim na dalhin ang aklat ng kautusan ni Moises, na iniutos ng Panginoon sa Israel. At dinala ni Ezra na saserdote ang kautusan sa harap ng kapisanan ng mga lalake at gayon din ang mga babae, at ang lahat na nakakarinig **na may***

pang-unawa, nang unang araw ng ikapitong buwan ... At si Jesua, at si Bani, at si Serebias, si Jamin, si Accub, si Sabethai, si Hodias, Si Maaseias, si Kelita, si Azarias, si Jozabad, si Hanan, si Pelaias, at ang mga Levita, **ay nagpaunawa sa bayan ng kautusan**: at ang bayan ay tumayo sa kanilang dako. Kaya't binasa nila ang aklat sa kautusan ng Diyos na malinaw, at **ibinigay ang kahulugan**, at **ipinaunawa sa kanila ang binabasa.**" (Nehemias 8:1, 2, 7, 8)

Inilalabas din ni Paul ang puntong ito:

"Nguni't kung ang ministeryo ng kamatayan, na nasusulat at nakaukit sa mga bato, ay maluwalhati, na anopa't ang mga anak ni Israel ay hindi mapagmasdan ang mukha ni Moises dahil sa kaluwalhatian ng kaniyang mukha; na ang kaluwalhatian ay mawawala na: Paanong hindi magiging maluwalhati ang ministeryo ng espiritu? ... Yamang mayroon kaming gayong pag-asa, kami ay **gumagamit ng dakilang katalinuhan sa pananalita**: At hindi gaya ni Moises, na nagtatakip sa kaniyang mukha, na anopa't ang mga anak ni Israel ay hindi makatingin sa wakas ng nawasak: Kundi ang kanilang pagiisip ay nabulag: **sapagka't hanggang sa araw na ito ay nananatili ang parehong lambong na hindi naalis sa pagbabasa ng lumang tipan**; na ang lambong ay inalis kay Kristo. Nguni't hanggang sa araw na ito, **pagka binasa ni Moises, ang tabing ay nasa kanilang puso**. Gayunpaman, kapag ito ay bumaling sa Panginoon, ang lambong ay aalisin." (2 Corinto 3:7, 8, 12-16)

Kapag binabasa natin ang Lumang Tipan, dapat nating payagan si Jesus na alisin ang lambong ng hindi pagkakaunawaan. Kapag nangyari ito, sisimulan nating makita ang Diyos bilang isang maawaing Ama sa halip na isang hukom na mapaghiganti. Hindi sinasabi ni Pablo na ang Sampung Utos ay dapat na "aalisin," ngunit sa halip ay ang tabing ng pagtakip sa Batas na ang hindi pagkakaunawaan sa katangian ng Diyos at hindi naniniwala na ang Kanyang awa ay walang hanggan sa lahat.

Pagsukat sa pamamagitan ng Buhay at Kamatayan ni Kristo

Hindi natin sinusunod ang mga tuntunin ng interpretasyon ng Bibliya kung bubuo tayo ng ating konklusyon bago natin pagsama-samahin ang lahat ng mga piraso.

“Kanino niya ituturo ang kaalaman? at kanino niya ipapaunawa ang doktrina? yaong mga nahihalay sa gatas, at inilabas sa mga suso. Sapagka't utos sa utos, utos sa utos; linya sa linya, linya sa linya; dito kaunti, at doon kaunti.” (Isaias 28:9, 10)

Dalawang napakalaking piraso na dapat isama ay ang buhay at kamatayan ni Hesus. Ano ang sinasabi sa atin ng buhay ni Jesus tungkol sa mga paghatol ng Diyos?

*“Sapagkat ang gayong Kataas-taasang Saserdote [si Jesus] ay nararapat para sa atin, na **banal, walang kapintasan, walang dungis**, hiwalay sa mga makasalanan, at naging mas mataas kaysa sa langit. (Hebreo 7:26, New King James Version).*

*“At ginawa niya ang kanyang libingan kasama ng masama, at kasama ng mayaman sa kanyang kamatayan; **sapagka't hindi siya gumawa ng karahasan**, ni may anumang panlilinlang sa kanyang bibig.” (Isaias 53:9)*

At mayroon tayong ganitong katiyakan:

“Si Jesucristo ay siya ring kahapon, at ngayon, at magpakailanman.” (Hebreo 13:8)

Hindi kailanman sinaktan ni Jesus ang sinuman; Siya ay hindi kailanman marahas at hindi pumatay ng sinuman. Makatitiyak din tayo na si Kristo ay pareho sa buong Kasulatan. Ano ang misyon ni Kristo sa pagdating sa mundong ito? Sa pinakamagandang panalangin ni Hesus ay naririnig natin ang Kanyang sinasabi:

“Niluwalhati kita [Ama] sa lupa: natapos ko na ang gawain ibinigay mo sa akin upang gawin. ... Ipinahayag ko ang iyong pangalan sa mga taong ibinigay mo sa akin mula sa sanglibutan: sa iyo sila, at ibinigay mo sila sa akin; at tinupad nila ang iyong salita.”
(John 17:4, 6)

Ipinakita ni Jesus ang Pangalan/Karakter ng Ama

Ang pangalan ng Diyos ay Kanyang kaluwalhatian, at ang Kanyang kaluwalhatian ay Kanyang katangian/Ugali:

*“Ako ang **PANGINOON**: yan ang **pangalan** ko: at ang aking **kaluwalhatian** ay hindi ko ibibigay sa iba, ni ang aking papuri man sa mga larawang inanyuan.”* (Isaiah 42:8)

*“At sinabi niya [Moises], Isinasamo ko sa iyo **na ipakita mo sa akin ang iyong kaluwalhatian**. At kaniyang [Diyos] ay nagsabi, Aking ipaparaan ang lahat ng aking **kabutihan** sa harap mo, at aking ipahahayag ang **pangalan ng Panginoon** sa harap mo; at magiging mapagbiyaya kung kanino ako magiibigan, at magpapakita ng **awa** kung kanino ako magpapakita ng awa.”* (Exodo 33:18, 19)

Si Jesus ang ningning ng kaluwalhatian/Karakter ng Diyos:

*“Ang Diyos, na sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang paraan ay nangusap noong nakaraan sa mga ama sa pamamagitan ng mga propeta, Sa mga huling araw na ito ay nangusap sa atin sa pamamagitan ng kanyang Anak, na kanyang itinalagang tagapagmana ng lahat ng bagay, na sa pamamagitan din niya ginawa niya ang mga daigdig; Na siya ang **ningning ng kanyang kaluwalhatian**, at ang **maliwanag na larawan ng kanyang pagkatao**, at itinataguyod ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng salita ng kanyang kapangyarihan, nang nilinis niya sa pamamagitan ng kanyang sarili ang ating mga kasalanan,*

ay naupo sa kanan ng Kamahalan sa kaitaasan.” (Mga Hebreo 1:1-3)

*“At walang pagtatalo ay dakila ang hiwaga ng kabanalan: **ang Dios ay nahayag sa laman**, inaring-ganap sa Espiritu, nakita ng mga anghel, ipinangaral sa mga Gentil, sinampalatayanan sa sanglibutan, tinanggap sa itaas sa kaluwalhatian.” (2 Timothy 3:16)*

Sinabi ni Jesus kay Felipe na ang kanyang obserbasyon sa ministeryo ni Kristo ay naging karapat-dapat sa kanya na malaman ang eksaktong katangian/ugali ng Ama.

*Sinabi sa kanya ni Jesus, “Matagal na akong kasama ninyo, at hindi mo pa ba ako nakikilala, Felipe? ang **nakakita sa akin ay nakakita sa Ama**; at paano mo sinasabi, ‘Ipakita mo sa amin ang Ama?’” (Juan 14:9)*

Binigyan tayo ng Diyos ng perpektong halimbawa ng Kanyang karakter sa pamamagitan ng karakter ng Kanyang Anak. Walang naiwan. Ang buong katangian ng Diyos ay nahayag sa pamamagitan ni Jesus. Ipinahayag ni Kristo na ang Diyos ay hindi isang mahigpit na hukom kundi isang mainit at magiliw na Ama.

*“**Sapagka't ang Ama ay hindi humahatol sa kanino man**, kundi ipinagkatiwala sa Anak ang buong paghatol: Upang parangalan ng lahat ng tao ang Anak, gaya ng pagpaparangal nila sa Ama. Ang hindi nagpaparangal sa Anak ay hindi nagpaparangal sa Ama na nagsugo sa kanya.” (Juan 5:22, 23)*

Si Jesus ay patuloy na nagpapakita ng kaluwalhatian ng Kanyang Ama sa pamamagitan ng pagsasabi:

*“Kayo'y humahatol ayon sa laman; **Wala akong hinuhusgahan na tao.**” (Juan 8:15)*

Ang misyon ni Kristo sa lupa ay ihayag ang Ama at alisin ang kasinungalingan na ang Diyos ay isang mahigpit at hindi nagpapatawad na Hukom. Sinabihan

tayo na ang katarungan at awa ng Diyos ay nahayag sa makalupang misyon ni Kristo. Ang lahat ng katangian ng Ama ay nahayag sa 33 taon na iyon.

Sinasabi ng aklat ng Mga Hebreo na ibinigay ni Jesus ang “hayag na larawan” ng katangian ng Kanyang Ama, at ito ang gawain na Siya ay naparito upang gawin. Sa Kanyang panalangin ay sinabi Niya sa Ama “Natapos ko na ang gawaing ibinigay mo sa akin na gawin,” at iyon ay upang ihayag kung ano talaga ang Ama.

Ipinahayag (niluwalhati) ni Jesus ang pangalan, o katangian, ng Kanyang Ama nang lubusan. Samakatuwid ang lahat ng mga kuwento ng Bibliya ay dapat na may kasamang pag-unawa sa buhay ni Jesus sa lupa. Siya ay hindi nakakapinsala, hindi marahas at hindi kailanman pumatay ng sinuman. Iyan ang paghahayag na ibinigay sa atin ng Ama sa pamamagitan ni Kristo.

Ano ang sinabi ni Jesus tungkol sa paggamit ng espada bilang isang paraan ng proteksyon?

*“Nang magkagayo'y sinabi sa kaniya ni Jesus, **'Ibalik mo ang iyong tabak sa kaniyang lalagyan: sapagka't silang lahat na humahawak ng tabak ay mamamatay sa tabak.** Inaakala mo ba na hindi na ako makadadasal ngayon sa aking Ama, at ngayon ay bibigyan niya ako ng higit sa labindalawang hukbo ng mga anghel?” (Mateo 26:52, 53)*

Sinabi ni Jesus kay Pedro na alisin ang espada at magtitiwala Siya sa Kanyang Ama na protektahan Siya kasama ng Kanyang mga anghel.

Si Hesus bilang Hukom

“At gayon ma'y kung ako'y humatol, ang aking paghatol ay totoo: sapagka't hindi ako nag-iisa, kundi ako at ang Ama na nagsugo sa akin.” (Juan 8:16)

Paano naman ang mga halimbawa ng paghatol sa buhay ni Jesus? Ano ang nakikita natin?

*“Kaya't kayo ay mga saksi sa inyong sarili, na kayo'y mga anak ng mga pumatay sa mga propeta. **Punuin ninyo kung gayon ang sukat ng inyong mga magulang. Kayong mga ahas, kayong lahi ng mga ulupong, paano kayo makakatakas sa kahatulan ng impiyerno?** Kaya't narito, sinusugo ko sa inyo ang mga propeta, at mga pantas, at mga eskriba: at ang ilan sa kanila ay inyong papatayin at ipapako sa krus; at ang ilan sa kanila ay inyong hahampasin sa inyong mga sinagoga, at pag-uusigin sila sa bawat lungsod: Upang sa inyo ay dumating ang lahat ng matuwid na dugo na nabuhos sa lupa, mula sa dugo ng matuwid na si Abel hanggang sa dugo ni Zacarias na anak ni Barachias, na inyong pinatay sa pagitan ng templo at ng altar/dambana. Katotohanang sinasabi ko sa inyo, Ang lahat ng mga bagay na ito ay darating sa lahing ito. O Jerusalem, Jerusalem, ikaw na pumapatay sa mga propeta, at bumabato sa mga sinugo sa iyo, gaano kadalas kong ninanais na tipunin ang iyong mga anak, gaya ng pagtitipon ng inahing manok sa kaniyang mga manok sa ilalim ng kaniyang mga pakpak, at hindi ninyo ibig! **Masdan, ang inyong bahay ay naiwan sa inyo na sira.**”*
(Mateo 23:31-38)

Ang mga pinuno ng bansang Judio ay tumanggi na tanggapin si Jesus bilang Mesiyas. Ang pagtanggap na ito ay hahantong sa pagtanggap sa buong bansa bilang Kanyang piniling bayan. Nangangahulugan ito na ang buong bansa ng Israel ay nasa ilalim ng banta dahil sa mga apostatang pinunong ito. Ngayon na ang panahon para gamitin ang espada kung gagamit si Jesus ng isa, dahil ang bansa ay kailangang maligtas! Hindi ba't mas mabuting patayin ang 3,000 o higit pang mga pinuno ng mga Judio upang ang buong bansa ay hindi mapahamak? Ngunit paano tumugon si Jesus?

“Kaya't narito, sinusugo ko sa inyo ang mga propeta, at mga pantas, at mga eskriba: at ang ilan sa kanila ay inyong papatayin at ipapako sa krus; at ang ilan sa kanila ay hahampasin ninyo sa inyong mga sinagoga, at pag-uusigin sila sa bawat lungsod.”
(Mateo 23:34)

Magpapadala sa kanila si Jesus ng mga propeta at pantas upang makiusap sa kanila, at sa wakas ay hahayaan sila ni Jesus sa kanilang sariling mga paraan – “Narito, ang inyong bahay ay naiwan sa inyo na sira.”

*“Nang magkagayo’y lumakas ang loob nina Pablo at Bernabe, at sinabi, ‘Kinakailangan na ang salita ng Dios ay sa inyo munang salitain: datapuwa’t yamang inyong inalis ito sa inyo, at inyong **hinahatulan ang inyong sarili** na hindi karapatdapat sa buhay na walang hanggan, narito, kami ay bumabalik sa mga Gentil.” (Gawa 13:46)*

Ang pagkawasak ng Jerusalem noong 70 A.D. ay madalas na kinakatawan bilang isang parusang binisita sa kanila ng direktang utos ng Diyos. Ngunit pansinin ang mga salita ng propeta: “O Israel, nilipol mo ang iyong sarili;” “sapagka’t ikaw ay nahulog sa iyong kasamaan.” (Oseas 13:9; 14:1). Ang lahat ng kanilang mga kapighatian bilang isang bansa ay pag-ani lamang ng inihasik ng kanilang sariling mga kamay. Itinakwil nila ang kanilang Mesiyas, ang Isa kung saan “naglalaman ang lahat ng bagay”; at sino ang ating “buhay.” (Colosas 1:17; 1 Juan 5:11-12). Tinanggihan nila ang banal na pag-ibig at awa ng Diyos, at sa gayon ang proteksyon ng Diyos ay binawi ng kanilang sariling paghatol. Sila ay sumuko sa mga panlilinlang ni Satanas (Juan 8:44), at pinahintulutan si Satanas na isagawa ang gawain ng pagkawasak.

Ang isa pang halimbawa sa buhay ni Jesus tungkol sa Paghuhukom ay ang Kanyang paglilinis ng templo.

“At ang paskuwa ng mga Judio ay malapit na, at si Jesus ay umahon sa Jerusalem, at nasumpungan sa templo ang mga nangagbibili ng mga baka at mga tupa at mga kalapati, at ang mga mamamalit ng salapi na nakaupo: At nang siya’y gumawa ng isang hagupit ng maliliit na lubid, ay kaniyang itinaboy silang lahat ay lumabas sa templo, at ang mga tupa, at ang mga baka; at ibinuhos ang salapi ng mga tagapagpalit, at ginulo ang mga dulang; at sinabi sa mga nagtitinda ng mga kalapati, ‘Kunin ninyo rito ang mga bagay na ito;

*huwag mong gawing bahay ng kalakal ang bahay ng aking Ama.”
(Juan 2:13-16)*

Si Jesus ay hindi gumagamit ng anumang karahasan sa mga tao (Isaias 53:9). Sa pamamagitan ng Kautusan sila ay hinatulan[kinilos] ng kasalanan. Sa halip na bumaling sa Kanya sa pagsisisi, tinatanggap ang Kanyang walang hanggang kapatawaran, tumakas sila dahil sa pang-unawa ng tao sa katarungan nang walang awa. Nais ni Jesus na linisin ang kanilang mga puso, ngunit tumanggi silang magsisi at tumakas, kaya't ang pisikal na templo lamang ang nalinis. Nalinlang sila ng kasalanan sa pamamagitan ng Kautusan. Gayunpaman, walang pinatay ni Jesus o marahas na inatake. Ang paghatol sa kasalanan at mapangwasak na puwersa ay ginamit lamang sa mga bagay na walang buhay, na nagsisiwalat ng sama ng loob ng Diyos. Ang paglilinis ng templo ay nagpapakita kung paano humatol ang Ama, dahil inihayag ni Kristo ang Kanyang Ama.

Ang isa pang halimbawa ay ang pagsumpa sa puno ng igos.

“At nang makita niya ang isang puno ng igos sa daan, ay nilapitan niya ito, at wala siyang nasumpungang anuman doon, kundi mga dahon lamang, at sinabi rito, ‘Huwag nawang magbunga sa iyo magpakailanman.’ At ang puno ng igos ay natuyo. At nang makita ito ng mga alagad, ay nanggilalas sila, na sinasabi, ‘Gaano kabilis natuyo ang puno ng igos!’” (Mateo 21:19, 20)

Ang halimbawa ng puno ng igos ay napakahalaga bilang simbolo ng paghatol. Maaaring inutusan ni Jesus ang Kanyang mga disipulo na putulin ang puno ng igos gamit ang mga palakol at mga espada. Maaaring pinutol niya ang lahat ng sanga nito at sinunog ito ng apoy. Baka nabuksan niya ang lupa at nilamon niya ito. Ngunit kinausap lang Niya ito at inalis ang tubig sa puno dahil para matuyo ang puno. Ang tubig ay simbolo ng Espiritu (Juan 7:37-39), at ang tubig ay inalis sa puno na nagpapakita sa atin kung paano ang Espiritu ng Diyos ay inalis mula sa makasalanan. Sa dalawang halimbawang ito ng paglilinis ng templo at pagsumpa sa puno ng igos, ipinakita natin ang paghatol ng Diyos sa Kanyang Anak. Pansining mabuti na ang ginawang

talinghagang ito ay nagpapakita sa iyo kung paano sinisira ng Diyos; Inalis Niya ang Kanyang Espiritu dahil sa ating sariling pagpili ng pagpapako sa Anak ng Diyos sa ating buhay sa pagsasabing, “Lumayo ka sa amin!”

Balikan natin ang kuwento ng Ginintuang guya at ngayon ay isaalang-alang ang ilan pang mga punto. Ang isang kritikal na tanong na itatanong ay kung ang mga Levita ay napuspos ng Espiritu ng Diyos nang kanilang patayin ang 3,000 lalaki. Nasa Bagong Tipan ba ang mga Levita o Lumang Tipan? Ano ang sinabi ng lahat ng mga Israelita ilang linggo bago ito?

“At kaniyang kinuha ang aklat ng tipan, at binasa sa pandinig ng mga tao: at kanilang sinabi, Lahat ng sinabi ng Panginoon ay aming gagawin, at aming tatalimahin.” (Exodo). 24:7)

Nang ihandog ng Diyos sa Israel ang Bagong Tipan sa Ehipto, ano ang pareparehong tugon?

“At aking dadalhin kayo sa lupain, tungkol sa aking isinumpa na ibibigay kay Abraham, kay Isaac, at kay Jacob; at aking ibibigay sa inyo na pinakamana: ako ang Panginoon. At sinalita ni Moises ang gayon sa mga anak ni Israel: nguni't hindi nila dininig si Moises dahil sa kabagabagan ng espiritu, at dahil sa malupit na pagkaalipin. (Exodo 6:8, 9)

Walang sinuman sa mga Israelita ang naniwala sa mga pangako ng Diyos. Walang rekord na nagsasaad na ang mga Levita ay hiwalay sa ibang bahagi ng Israel sa pagbubulung-bulungan at pagrereklamo. Walang rekord na nagsasaad na sila ay matuwid. Lahat sila ay nasa Lumang Tipan, na siyang ministeryo ng kamatayan. Samakatuwid ang mga Levita ay kumikilos sa kontekstong iyon.

Ang isa pang mahalagang tanong na kailangan nating itanong ay bakit inutusan ang Israel na gumamit ng mga espada? Sinabi ni Jesus kay Pedro na alisin ang kanyang espada. Bakit inutusan ni Jesus ang mga Levita na kumuha ng mga espada at patayin ang kanilang mga kapatid? Saan natin makikita ang pisikal na tabak na unang binanggit sa Kasulatan?

“At sa pamamagitan ng iyong tabak ay mabubuhay ka, at maglilingkod ka sa iyong kapatid; at ito ay mangyayari na kapag ikaw ay nagkaroon ng kapangyarihan, na iyong babaliin ang kaniyang pamatok sa iyong leeg.” (Genesis 27:40)

Sinabi ni Isaac kay Esau na mabubuhay siya sa pamamagitan ng espada. Hindi kailanman tinanggap ni Esau ang Bagong Tipan. Buong buhay niya ay nabuhay siya sa Lumang Tipan. Ang Lumang Tipan ay isang buhay na nabubuhay sa pamamagitan ng espada.

Ang Luma at Bagong Tipan ay hindi dalawang dispensasyon ng panahon (bago ang krus/pagkatapos ng krus) kundi dalawang kondisyon (isip/karanasan) sa loob ng indibidwal.

Kaya bakit inutusan ni Jesus ang mga Levita na patayin ang mga sumasamba sa diyus-diyosan? Muli tayong lumapit sa mga salita ni Kristo:

“Sapagka't sa kung anong paghatol na inyong hinahatulan, kayo'y hahatulan: at sa anong panukat na inyong isusukat, iyon ay isusukat muli sa inyo.” (Mateo 7:2)

Ang gawain ng Kautusan sa loob ng ministeryo ng kamatayan ay upang maging sanhi ng pagsagana ng kasalanan. Nangangahulugan ito na anuman ang iniisip ng tao, ang Kautusan ay magpapalaki sa kaisipang iyon at maghahatid nito sa liwanag. Pansinin muli kung ano ang sinasabi sa atin ng Kasulatan tungkol sa bagay na ito:

“Kaya't binigyan ko rin sila ng mga palatuntunan na hindi mabuti, at mga kahatulan na hindi nila mabubuhay.” (Ezekiel 20:25)

Paano tayo binibigyan ng ating Ama sa langit na mabuti ng anumang bagay na hindi mabuti? Ang sagot ay pinahihintulutan Niya tayong hatulan ng sarili nating paghatol. Kapag ang bayan ng Diyos ay lumihis sa Kanyang mga utos,

ang walang awa na sistema ng hustisya ni Satanas ay pinahihintulutang magpakita mismo. Ang sistema ng hustisyang ito ay hindi mabuti, ngunit pinahihintulutan ito ng Diyos na dumating upang ang mga kasalanan ng tao ay maparusahan ng kanilang sariling pagkamakasalanan. Pansinin ang mga kahaliling pagsasaling ito:

***New King James:** “Kaya't **ibinigay ko rin sila sa mga palatuntunan na hindi mabuti, at mga kahatulan na hindi sila mabubuhay.**”*

***Berean Study Bible:** “**Ibinigay ko rin sila sa mga batas na hindi mabuti at mga ordinansa na hindi sila mabubuhay.**”*

Hindi kailanman binibigyan ng Diyos ang tao ng masasamang batas at kahatulan; ngunit ibinibigay Niya ang tao sa kanyang sariling mga pagnanasa upang magsagawa ng mga batas at mga kahatulan na hindi mabuti. Kunin ang utos na batuhin ang mga tao hanggang sa kamatayan halimbawa. Ang utos na ito ay hindi para ipatupad ang katarungan ng Diyos, ngunit upang maging sanhi ng pag-iisip ng makasalanang pagkondena ng mga Israelita pati na rin ang kasalanan ng nagkasala upang managana. Sa isang artikulo sa theblaze.com na pinamagatang, fact-check: kinukunsinti ba talaga ng bibliya ang pagbato?, tinanong nila si Rabbi Aryeh Spero tungkol sa batas na ito:

“... Pagdating sa pinaghihinalaang mga utos ng Bibliya o mga isyu tulad ng pagbato, sinabi ng rabbi na mahalagang tingnan ang **banal na aklat sa pamamagitan ng isang partikular na lente/paningin.** Tungkulin nating, nang may pagpipitagan at kababaang-loob, na itakda ang pagitan ng nilayon ng Diyos bilang walang hanggan at ng isang panahon-kailangan sa kalaunan na mapagaan—mga sakripisyo ng hayop, halimbawa ... Mga bagay tungkol sa kalikasan ng tao at ang disiplinang sekswal at mga limitasyon ay walang alinlangan na walang hanggan, gayundin ang Sabbath at pangangailangan para sa kabanalan. ... **Ang ilang mga pamamaraan ay hindi kailanman nilayon na maging permanente at, sa halip, ay batay sa mga gawi at pag-iisip ng orihinal na lipunan na kinausap ng Diyos. Ang kultura, kung gayon, ay nagkaroon ng malaking**

epekto sa kung paano ipinatupad at nilalaro ang mga pamamaraang ito.”

Ang pag-iisip ng mga Israelita tungkol sa pagbato noong panahon ni Moises ay hindi nagmula sa Diyos, kundi sa Ehipto:

“At tinawag ni Faraon si Moises at si Aaron, at sinabi, Yumaon kayo, maghain kayo sa inyong Dios sa lupain. At sinabi ni Moises, Hindi marapat na gawin ang gayon; sapagka't aming ihahain ang kasuklamsuklam ng mga Egipcio sa Panginoon naming Dios: narito, ihahain ba namin ang kasuklamsuklam ng mga Egipcio sa harap ng kanilang mga mata, at hindi ba nila kami babatuhin?” (Exodo 8:25, 26)

Nang maglaon, ang mga Israelita mismo, na na-brainwash sa ganitong paraan ng hustisya sa loob ng 100 taon habang nasa pagkaalipin, ay nagnanais na batuhin si Moises:

*“Kaya't ang bayan ay nakipagtalo kay Moises, at sinabi, Bigyan mo kami ng tubig upang aming mainom. At sinabi ni Moises sa kanila, Bakit kayo nakipagtalo sa akin? bakit ninyo tinutukso ang Panginoon? At ang bayan ay nauuhaw doon sa tubig; at ang bayan ay nagbulung-bulungan laban kay Moises, at nagsabi, Bakit mo kami iniahon mula sa Egipto, upang patayin kami sa uhaw, at ang aming mga anak at ang aming mga hayop? At si Moises ay dumaing sa Panginoon, na nagsasabi, Ano ang aking gagawin sa bayang ito? **halos handang batuhin nila ako.**” (Exodo 17:2-4)*

Pagkatapos ay isinama ng Diyos ang gawaing ito sa Kautusan (Levitico 20:27). Bakit? Ito ay dahil sila ay hinatulan ayon sa kanilang paghatol - at ang paraan ng kanilang paghatol ay ang paraan ng kanilang natutunan sa Ehipto.

Tinitingnan ng maraming tao ang mga ganitong uri ng paghatol bilang sumasalamin sa katarungan ng Diyos na tila humihingi ng kamatayan ng isang makasalanan. Ngunit hindi ito ang lente/paningin ng Bibliya na dapat nating basahin ang Batas. Tandaan, tinanong ni Jesus, "Ano ang nakasulat sa

Kautusan, paano mo binabasa?" (Lucas 10:26), at ipinaalala sa atin ni Pablo, "Ngunit ang kanilang pag-iisip ay nabulag. Sapagka't hanggang sa araw na ito ang parehong tabing ay nananatiling hindi naalis sa pagbabasa ng Lumang Tipan, ngunit ang tabing ay inalis kay Kristo." (2 Corinto 3:14).

Sa anong uri ng lens binabasa mo ang Batas? Ito ba ay isang listahan ng mga arbitraryong tuntunin na humihiling ng mga arbitraryong parusa para sa pagsuway? O ito ba ay isang Batas ng disenyo na binuo sa mismong tela ng paglikha na nagreresulta sa likas na mga kahihinatnan sa isa na nagwawalang-bahala dito?

Kung paanong sinabi ni Jesus ang isip ng mga disipulo sa pamamagitan ng pagtawag sa babaeng Canaanita na isang "hentil na aso" sa Mateo 15:26, ang Diyos ay nagsasalita ng kanilang mga isip sa pamamagitan ng pag-uutos ng pagbato sa pag-asang mabubuksan ang kanilang mga mata sa gayong kakilakilabot na tanawin ng kaparusahan. Ang kanilang kasalanan ng malupit na pagkondena (pag-aalay) ng iba upang idahilan ang kanilang sarili ay laganap hanggang sa punto ng pag-abot at paghawak sa biyaya ng Diyos, pagtanggap ng Kanyang kapatawaran at paglakad sa Kanyang awa. Dapat nilang tandaan, "ang hindi nagpakita ng awa ay hahatulan nang walang awa. Ang awa ay nagtatagumpay sa paghatol." (Santiago 2:13).

Sinabi sa kanila ng Diyos, "Kung ano ang inyong sinalita sa aking mga pakinig, gayon ang gagawin ko sa inyo" (Mga Bilang 14:28), na muling nagpapakita na ang paghatol na sasapit sa tao ay ang paghatol na ipinasiya ng tao para sa kanyang sarili.

"Kapag ang sinuman sa sambahayan ni Israel ay nagtayo ng kanyang mga diyus-diyosan sa kanyang sariling puso ... **Ako'ng Panginoon ay sasagot sa kanya ayon sa karamihan ng kanyang mga diyus-diyosan; Upang makuha ko ang sambahayan ni Israel**

sa kanilang sariling puso, sapagkat silang lahat ay hiwalay sa akin sa pamamagitan ng kanilang mga diyus-diyosan.” (Ezekiel 14:4, 5).

Nang kainin ng ating unang mga magulang ang bunga at tanggapin ang mga alituntunin ng kaharian ni Satanas, tinanggap nila ang pag-iisip ni Satanas tungkol sa batas at katarungan. Ang sistema ng hustisya ni Satanas ay hindi naglaan ng anumang awa. Sa kaso ni Satanas, ang kasalanan ay nangangahulugan ng anumang bagay na hindi sumasang-ayon sa kanyang sariling mga iniisip.

Kaya naman, bilang tao, minana natin ang kaisipang ito na ang lahat ng hindi sumasang-ayon sa atin ay dapat parusahan nang walang awa ayon sa krimen. Ito ang dahilan kung bakit kusang-loob na tinanggap ng Israel ang kaugaliang pagbato ng mga Ehipto; sinasalamin nito ang walang awa na pag-iisip ni Satanas.

*“Sila [ang mga Fariseo] ay sumagot at nagsabi sa kaniya [si Jesus], Si Abraham ang aming ama. Sinabi sa kanila ni Jesus, Kung kayo ay mga anak ni Abraham, gagawin ninyo ang mga gawa ni Abraham. **Datapuwa't ngayo'y pinagsisikapan ninyo akong patayin, na taong nagsabi sa inyo ng katotohanan, na aking narinig sa Dios: hindi ito ginawa ni Abraham. Ginagawa ninyo ang mga gawa ng inyong ama ... Kayo ay sa inyong amang diyablo, at ang mga nasa ng inyong ama ay inyong gagawin. Siya ay isang mamamatay-tao mula pa sa simula, at hindi nanatili sa katotohanan, sapagkat walang katotohanan sa kanya. Kapag nagsasalita siya ng kasinungalingan, nagsasalita siya ng kanyang sarili: sapagka't siya ay sinungaling, at ang ama nito.” (Juan 8:39-41, 44)***

Sa babaeng nahuli sa pangangalunya (Juan 8:3-19) muli nating makikita kung paano nilayon ng Tagapagbigay-Kautusan na ilapat ang hatol ng pagbato hanggang kamatayan. Ito ay para magbigay ng awa sa nagsisisi. Ang utos ng pagbato sa iba ay upang ihayag kung ano ang nasa ating mga puso. Nang ibigay ni Jesus ang hatol mula sa Kautusan na nagsasabing, “Siya na walang

kasalanan sa inyo, siya muna ang bumato sa kanya” (Juan 8:7), Sabi sa banal na kasulatan:

*“At ang mga nakarinig nito, **palibhasa’y hinatulan ng kanilang sariling budhi/konsencya**, ay lumabas na isa-isa, simula sa pinakamatanda, hanggang sa huli: **at si Jesus ay naiwan na mag-isa, at ang babaeng nakatayo sa gitna**. At nang si Jesus ay tumindig, at walang nakitang iba kundi ang babae, ay sinabi niya sa kaniya, Babae, nasaan ang mga nagsusumbong sa iyo? **Wala bang taong humatol sa iyo?** Sinabi niya, Walang tao, Panginoon. At sinabi sa kaniya ni Jesus, **Hindi rin kita hinahatulan: humayo ka, at huwag ka nang magkasala**. (Juan 8:9-11)*

Nakikita mo ba kung paano ang utos na batuhin ang iba ay sinadya upang dalhin ang paniniwala ng kasalanan at katuwiran sa magkabilang panig? Hindi binato ni Jesus ang babae sa ganitong paraan dahil walang paghatol sa Kanyang puso. Sa halip, binigyan Niya siya ng awa (walang hanggang kabaitan) dahil iyon ang nasa puso Niya.

Ang nakasulat sa bato ang naging dahilan ng pagkawala ng pag-asa ng babaeng ito sa buhay. Tinanggap niya ang hatol, ngunit alam ni Jesus ang kanyang puso at kung paano siya ginamit ng mga lalaking ito ay alam na siya ay nahulog sa tunay na Bato na tinanggihan ng mga tagapagtayo. Tinutukoy ang Kanyang sarili bilang ang Bato na ito, nagtanong si Jesus:

*“Hindi ba ninyo nabasa kailan man sa mga kasulatan, **Ang bato na itinakuwil ng mga nagtayo ng bahay**, ay siya ring naging pangulo ng panulok: ito ay gawa ng Panginoon, at ito ay kagilagilalas sa ating mga mata? **At sinomang mahulog sa ibabaw ng batong ito ay madudurog**: datapuwa’t kung kanino man ito malaglag, ay dudurugin siya hanggang sa pulbos.” (Mateo 21:42, 44)*

Binanggit ni Pablo si Kristo bilang ang Bato:

*“At [ang ating mga ninuno] ay uminom ng iisang inuming espirituwal: sapagka’t uminom sila sa espirituwal na Bato na sumunod sa kanila: **at ang Bato na iyon ay si Kristo**.” (1 Corinto 10:4)*

Sa pagbagsak sa Bato na si Kristo Hesus, ang babae ay talagang binato ayon sa nais ni Kristo. Ibinigay niya ang lahat ng pag-asa na mailigtas niya ang kanyang sarili at ibinigay ang kanyang sarili sa awa ni Kristo. Muli, ang pagbato na nilayon ni Kristo ay ang mga makasalanan ay dapat na mahatulan ng kanilang mga kasalanan at humingi ng awa (Ang Kanyang kabaitan).

Hindi hinahangad ng Diyos na patayin ang makasalanan, sa halip ay hinihila tayo sa pagsisisi kasama ang Kanyang walang hanggang mapagmahal na kabaitan:

*“Ang Panginoon ay nagpakita sa akin nang una, na nagsasabi, Oo, inibig kita ng walang hanggang pag-ibig: **kaya't inilapit kita ng kagandahang-loob (sinuri).** (Jeremias 31:3)*

*“ ... hinahamak mo ba ang kayamanan ng Kanyang kagandahang-loob at pagtitiis at pagtitiis, na hindi nalalaman na ang **kagandahang-loob ng Diyos ay umaakay sa iyo sa pagsisisi?**” (Mga Romano 2:4, Berean Literal Bible)*

Kapag tumanggi ang mga tao na pumasok sa Bagong Tipan at hatulan sa awa, mananatili sila sa Lumang Tipan upang hatulan ng sarili nilang paghatol/judgement at paghatol/condemnation. Bakit nga ba ito ipinakita bilang pag-uutos ng Diyos? Ang Kautusan ay pumapasok upang ang kasalanan ay dumami. Habang ang mga tao sa kanilang karnal/makalaman na kalagayan ay nakikinig sa Salita ng Diyos, nakikita nila ang kanilang sariling mukha sa Kautusan:

*“Datapuwa't maging tagatupad kayo ng salita, at huwag tagapakinig lamang, na dinadaya ninyo ang inyong sarili. **Sapagkat kung ang sinuman ay tagapakinig ng salita, at hindi tagatupad, siya ay katulad ng isang tao na tumitingin sa kanyang likas na mukha sa salamin.**” (Santiago 1:22, 23)*

Ang isang tao sa Lumang Tipan ay dinadaya ang kanyang sarili kahit na ang kasalanan sa pamamagitan ng Kautusan ay dinadaya at pinapatay tayo. Bakit ito pinahihintulutan ng Diyos? Hinahayaan Niya ang ating sariling pag-iisip na

hatulan at hatulan tayo, at pagkatapos ay nag-aalok Siya sa atin ng awa sa pamamagitan ng pag-anyaya sa atin sa Bagong Tipan. Ang ministryo ng kamatayan na nakasulat sa bato ay nagsasalita ng paghatol at kamatayan sa atin. Kung ating matanto at tatanggapin ang ating kahinaan at bumaling sa Diyos sa paniniwalang tutulungan Niya tayo, kung gayon maaari tayong pumasok sa Bagong Tipan. Kung hindi tayo naniniwala na tutulungan Niya tayo, mamamatay tayo ayon sa ating sariling paghatol.

Inutusan ni Abraham na Patayin ang Kanyang Anak

Upang ilarawan ang kaisipang iyon, lumapit sa utos na ihandog si Isaac:

“At nangyari, pagkatapos ng mga bagay na ito, na tinukso ng Dios si Abraham, at sinabi sa kaniya, ‘Abraham’: at sinabi niya, ‘Narito ako’. At sinabi niya, ‘Kunin mo ngayon ang iyong anak, ang iyong bugtong na anak na si Isaac , na iyong iniibig, at pumasok ka sa lupain ng Moria; at ihandog mo siya roon bilang isang handog na susunugin sa isa sa mga bundok na sasabihin ko sa iyo.” (Genesis 22:1, 2)

Bakit sinubok si Abraham sa puntong ito? Sa pamamagitan ng mga halimbawa ni Abraham na nagsisinungaling tungkol kay Sarah bilang kanyang asawa, at ang pangyayari kay Hagar, makikita natin na si Abraham ay may mga labi pa rin ng kawalan ng tiwala sa Kanyang puso na kailangang alisin. Posible bang may takot si Abraham na baka hilingin sa kanya ng Diyos na ibigay ang kanyang anak? Pamilyar ba si Abraham sa paghahandog ng tao?

*“At dumaan si Abram sa lupain hanggang sa dako ng Sichem, hanggang sa encina ng More. **At ang Cananeo ay nasa lupain noon.**” (Genesis 12:6)*

Ang mga Canaanita ay puspos ng paghahain ng tao:

“...ang Bibliya ay nagpinta ng isang larawan ng lipunang Canaanite na pinangungunahan ng isang relihiyosong sistema na kapuwa malaswa at malupit. **Ang mga diyos ng Canaan ay humiling ng paghahain ng tao** at higit na partikular, ang paghahain ng mga bata. (Jeremias 19:5) ... **Maliwanag sa**

Bibliya na ang paghahain ng bata ay isang regular na katangian ng relihiyon ng mga Canaanita at ng mga nakapaligid na bansa. (Deuteronomio 12:31). ... Ayon sa Bibliya, ang mga sentro ng pagsamba para sa mga diyos ng Canaan gaya nina Molech at Baal ay itinayo sa Juda at Israel ng mga apostatang hari. Isinasagawa pa nga ang paghahain ng mga bata sa Lambak ng Hinom sa labas lamang ng Jerusalem. Ngunit ibinagsak ng mga repormador ng relihiyon gaya ni Haring Josias ang mga lugar na ito at ginawang hindi angkop para sa paggamit, 'Ginawa rin niyang hindi karapat-dapat sambahin ang Tofet, na nasa Libis ng mga Anak ni Hinnom, upang walang makapagpalampas sa kanyang anak na lalaki o babae. sa pamamagitan ng apoy kay Molek.'" (2 Hari 23:10). (*biblereadingarchaeology.com*).

Baka natakot lang si Abraham na may mangyari sa kanyang anak. Sa alinmang kaso, ang takot na may mangyari kay Isaac ay isang takot na hindi tuparin ng Diyos ang Kanyang pangako sa kanya. Ito ba ay katulad ng karanasan ni Job?

"Sapagkat ang bagay na aking kinatatakutan ay dumating sa akin, at ang aking kinatatakutan ay dumating sa akin." (Job 3:25)

Ang katotohanan na si Abraham ay natatakot na sabihin sa kanyang asawa ang tungkol sa utos ay nagpapahiwatig na hindi siya sigurado kung ibabalik niya ang kanyang anak. Sa ilang araw na paglalakbay patungo sa lugar ng paghahain ay nakipagbuno si Abraham sa kanyang mga pagdududa at sa wakas ay sumuko at nagtiwala nang lubos sa Diyos.

Minsan ay nag-utos ang Diyos ng mga bagay na ating iniisip upang maihayag kung ano ang nasa ATING puso

Tandaan na ang gawain ng Lumang Tipan ay ipakita sa atin sa salamin ang ating pagiging makasalanan. Ang pangakong ibinigay kay Abraham ay nakasalalay sa buhay ni Isaac, at nahaharap sana si Abraham sa mga

pangamba sa kinabukasan ng kanyang anak, lalo na't araw-araw siyang sinasaktan ng kanyang mga kapitbahay na nagsasakripisyo ng kanilang mga anak. Sinubukan siya ng Diyos sa takot na ito kung magtitiwala Siya sa Diyos. Kung si Abraham ay nagtiwala sa Diyos mula pa sa simula, kung gayon hindi na niya kailangang harapin ang pagsubok na ito. Ang Batas ay hindi maaaring salamin kung ano ang wala doon. Nakikita natin ang katulad na pagsubok sa kuwento ni haring Solomon at ng dalawang babae na inaangkin ang pagmamay-ari ng ina sa isang sanggol:

“Pagkatapos ay sinabi ng hari, ‘Dalhan mo ako ng isang tabak.’ Kaya nagdala sila ng isang tabak sa harap ng hari. At sinabi ng hari, ‘Hatiin mo sa dalawa ang buhay na bata, at ibigay mo ang kalahati sa isa, at ang kalahati sa isa.’ Nang magkagayo’y ang babae na nabubuhay ang anak ay nagsalita sa hari, sapagka’t siya’y nanabik na may habag sa kaniyang anak; at sinabi niya, ‘O aking panginoon, ibigay mo sa kanya ang buhay na bata, at sa anumang paraan ay huwag siyang patayin!’ Ngunit ang isa ay nagsabi, ‘Hayaan siyang maging hindi sa akin ni sa iyo, ngunit hatiin siya.’ Kaya ang hari ay sumagot at nagsabi, ‘Ibigay sa unang babae ang buhay na bata, at sa anumang paraan ay huwag siyang patayin; siya ang kaniyang ina.’” (1 Hari 3:24-27)

Ang utos na gumamit ng espada (o batuhin ang iba) ay naghahayag kung ano ang nasa puso. Kung paanong iniutos ni Solomon na patayin ang bata sa pamamagitan ng tabak upang maihayag niya kung ano ang nasa puso ng dalawang ina, kaya naman inutusan ng Diyos si Abraham na patayin ang kanyang anak upang maihayag Niya kung ano ang nasa puso niya. Sa sandaling natanto ito ni Abraham mismo, maaaring pagalingin ito ng Diyos at si Abraham ay maaaring lumago sa biyaya at pang-unawa.

Pagpaparusa sa Kasalanan ng Kasalanan

Sa ibang antas, ang paghatol na ito ay nagmula sa Diyos ayon sa sariling paghatol ni Abraham. Kinuha ni Abraham ang espada upang ipagtanggol ang kanyang pamangkin na si Lot, at dahil nabuhay siya sa pamamagitan ng

espada, tinawag na siyang mamatay sa pamamagitan ng espada sa pag-aalay ng kanyang anak. Tulad ni Cain, alam ni Abraham ang utos na “Huwag kang papatay” at ito ay kasalanan (Genesis 4:5-7). Hihilingin ba ng Diyos kay Abraham ang ipinagbawal na Niya?

Isa itong kritikal na puntong dapat isaalang-alang. Nang subukan ng Diyos si Abraham sa paghiling sa kanya na patayin ang kanyang anak, hiniling ba ng Diyos sa kanya na gumawa ng isang bagay na arbitraryo? Hindi, ito ay direktang nauugnay sa mga isyu kung saan siya natatakot at kung saan hindi siya nagtitiwala sa Diyos. Upang ganap na madala si Abraham sa Bagong Tipan, dapat siyang salubungin ng Diyos sa Lumang Tipan upang harapin ang kanyang kasalanan.

Paano maiuutos ng Diyos ang isang bagay na minsan Niyang ipinagbawal? Ang Kautusan ang ating guro sa paaralan upang dalhin tayo kay Kristo (Galacia 3:24). Ang Kautusan ay pumapasok sa puso upang ang kasalanan ay lumago (Roma 5:20). Ibinigay tayo ng Diyos sa mga paghatol na hindi mabuti na ayon sa ating pag-iisip sa kaisipan ng Lumang Tipan (Ezekiel 20:25) upang dalhin tayo sa mga paghatol na mabuti sa pag-iisip ng Bagong Tipan.

Ang isa pang puntong dapat isaalang-alang ay ang ating mga pag-aalinlangan at takot ay nagdudulot sa atin ng maling pagbasa sa mga salita ng Diyos. Pansinin natin na sinunod ni Abraham ang Diyos sa mismong titik. Sinabi ng Anghel ng Panginoon, “... sapagka't ngayon ay nalalaman ko na ikaw ay natatakot sa Dios, yamang hindi mo **ipinagkait** ang iyong bugtong na anak sa akin.” (Genesis 22:12). Kung sinunod ni Abraham ang utos sa mismong titik sa pamamagitan ng hindi pagpigil sa kanyang anak, kung gayon ay hinihiling lamang ng Diyos kay Abraham na ialay ang kanyang anak ngunit hindi siya patayin.

*“Sa pananampalataya si Abraham, nang siya ay subukin, ay **inihandog/offered up si Isaac**: at ang tumanggap ng mga pangako ay **inihandog/offered up ang** kaniyang bugtong na anak.” (Mga Hebreo 11:17)*

Kung hindi, hindi sana pipigilan ng Diyos si Abraham na lumakad pa gamit ang kanyang kutsilyo. Hindi pinatay ni Abraham ang kanyang anak. Ang pagkakaibang ito ay mahalaga dahil hindi pinatay ng Diyos ang Kanyang Anak, ngunit inihandog Niya Siya. Ang puntong ito ay pinagtibay sa Jeremias.

*“At kanilang itinayo ang mga mataas na dako ng Topheth, na nasa libis ng anak ni Hinnom, **upang sunugin ang kanilang mga anak na lalake at babae sa apoy; na hindi ko iniutos, ni pumasok sa aking isipan.** (Jeremias 7:31, Binagong Bersyon).*

Hindi kailanman pumasok sa isip ng Diyos na mag-alay ng mga bata bilang handog na sinusunog sa isang altar. Tandaan, natapos na ni Jesus ang gawaing ibinigay sa Kanya ng Kanyang Ama bago Siya pinatay sa krus (Juan 17:4).

Gaya ng nabanggit kanina, makikita natin ang pagkakatulad nito sa kuwento ng babaing Canaanita. Sinabi ni Hesus na hindi tama na kunin ang pagkain ng mga bata at ibigay ito sa mga aso (Mateo 15:26). Akala niya ay tinawag Niya siyang aso, ngunit sinusubok at pinalalaki ni Jesus ang pagtatangi ng lahi sa kanya at sa mga disipulo. Ang mga Hudyo sa panahong ito ay tumingin sa mga Cananeo bilang mga aso. Maaaring sumagot siya na siya ay anak ng Diyos at natanggap pa rin ang pangako, ngunit naunawaan niya na siya ay itinuturing na isang aso sa mga mata ng mga alagad at kahit noon pa man ay naniniwala pa rin siya – inaangkin ang pangako na ang Mesiyas ay dumating upang iligtas ang buong mundo (Juan 3:16, 17; 12:47), at sa gayon ay natanggap niya ang kanyang kahilingan. Sa aklat ni Juan makikita natin ang maraming halimbawa ng mga tao na mali ang pagbasa sa mga salita ni Jesus. Kasama si Nicodemo, ang babae sa balon at ang pagpapakain sa 5,000 at iba pang mga lugar, lahat ng tao ay hindi naunawaan si Jesus at ginawang imposible ang Kanyang mga salita. Ito ay isang katangian ng tao na inilalantad ng Batas kapag ito ay pumasok.

Kapag naunawaan na natin ang prinsipyong ito na nagpapalaki ng kasalanan, mas maa-appreciate natin kung ano ang nangyayari sa kuwento ng pagpatay sa 3,000 gamit ang Gintong Guyang. Tunghayan natin ang kuwento ni Elias

upang higit na mailarawan kung paano mali ang pagkabasa ng mga utos ng Diyos at kasabay nito ay natutupad pa rin ang Kanyang kalooban..

Si Elias at ang Paggamit ng Espada at Apoy

Ang prosesong ito ng paggamit ng espada ay makikita rin sa ministeryo ni Elijah.

“At sinabi ni Elias sa kanila, Kunin ninyo ang mga propeta ni Baal; huwag makatakas ang isa man sa kanila.’ At kanilang dinakip sila: at sila’y ibinaba ni Elias sa batis ng Cison, at pinatay sila roon.” (1 Hari 18:40)

“At sumagot si Elias at sinabi sa kapitan ng limampu, ‘Kung ako’y lalake ng Dios, ay bumaba ang apoy mula sa langit, at sunugin ka at ang iyong limangpu .’ at may bumabang apoy mula sa langit, at tinupok siya at ang kaniyang limampu.” (2 Hari 1:10)

Ang mga hatol na ito ng Diyos ay ipinatupad sa mga huwad na pari ni Baal sa Mt Carmel. Ngunit ang mga aksyon ba ni Elias ay nagpapakita ng katangian ng kaharian ng Diyos? Ang susi sa pagsagot sa tanong na ito ay nasa buhay ni Juan Bautista, na dumating “sa espiritu at kapangyarihan ni Elijah” (cf. Malakias 4:5; Mateo 17:10-13).

Hindi lubos na naunawaan ni Juan ang kaharian ng Diyos:

“Ngayon, nang marinig ni Juan sa bilangguan ang mga gawa ni Cristo, ay nagsugo siya ng dalawa sa kanyang mga alagad, At sinabi sa kanya, ‘Ikaw ba ang paririto, o maghihintay pa ba kami ng iba?’” (Mateo 11:2, 3)

Bakit si Juan, ang pinakadakila sa mga propeta (Lucas 7:28), ay nagkaroon ng krisis ng pananampalataya? Inaasahan niyang si Jesus ang uupo sa trono ni David, ngunit sa paglipas ng panahon ay hindi inaangkin ni Jesus ang awtoridad ng hari. Tulad ni Elias na nauna sa kanya, hinanap niya ang Panginoon na ihayag ang Kanyang sarili bilang isang Diyos na sumasagot sa pamamagitan ng espada at apoy.

Maging si Juan Bautista, ang mga disipulo ni Kristo o si Elias ay hindi nakaunawa sa kalikasan ng kaharian ni Kristo. Bago ang Kanyang kamatayan, malinaw na sinabi ni Kristo kay Pilato na ang Kanyang kaharian ay hindi pinamamahalaan ng mga makamundong pamantayan ng puwersa at pamimilit:

“Sumagot si Jesus, ‘Ang aking kaharian ay hindi isang kaharian sa lupa. Kung ito ay [pinamamahalaan ng mga salita na pamantayan], ang aking mga tagasunod ay lalaban upang hindi ako maibigay sa mga pinuno ng mga Hudyo [dahil kung paano gumagana ang mga pamantayan ng salita]. Ngunit ang aking Kaharian ay hindi sa sanlibutang ito.’” (Juan 18:36, New Living Translation).

Pagbabalik kay Elijah, itatanong natin: kailan unang naunawaan ni Elias ang kalikasan ng kaharian ng Diyos? Pagkatapos mismong ang mga propeta ni Baal ay patayin gamit ang tabak na ating binabasa:

*“At isinaysay ni Achab kay Jezabel ang lahat ng ginawa ni Elias, at kung paanong kaniyang pinatay ng tabak ang lahat ng mga propeta. Nang magkagayo'y nagsugo si Jezebel ng isang sugo kay Elias, na nagsasabi, ‘Gayon nawa ang gawin sa akin ng mga dios, at higit pa, kung hindi ko gagawin ang iyong buhay na gaya ng buhay ng isa sa kanila bukas sa ganitong oras. At nang kaniyang makita, siya'y tumindig, at yumaon dahil sa kaniyang buhay, at naparoon sa Beersheba, na nauukol sa Juda, at iniwan ang kaniyang lingkod doon. Nguni't siya rin ay yumaon ng isang araw na paglalakbay sa ilang, at naparoon at nauupo sa ilalim ng puno ng enebro: **at siya'y humiling sa kaniyang sarili na siya'y mamatay; at sinabi, ‘Tama na; ngayon, Oh Panginoon, alisin mo ang aking buhay; sapagkat hindi ako mas mabuti kaysa sa aking mga ama’** ... At siya ay naparoon sa isang yungib, at tumuloy doon; at, narito, ang salita ng Panginoon ay dumating sa kanya, at sinabi niya sa kanya, ‘Ano ang ginagawa mo rito, Elias?’” (1 Hari 19:1-4, 9)*

Si Elijah ay nakakaramdam na ngayon ng pagkondena sa sarili at pagkakasala sa paggamit ng espada. Ang kanyang dakilang tagumpay ay umalingawngaw at siya ay tumakas mula kay Jezebel at gustong mamatay. Dito namagitan ang Diyos at tinuruan si Elias sa Kanyang kaharian:

*“At sinabi niya, ‘Humayo ka, at tumayo ka sa bundok [Sinai] sa harap ng Panginoon.’ At, narito, ang Panginoon ay dumaan, at isang malakas at malakas na hangin ang pumunit ng mga bundok, at pinagputolputol ang mga bato sa harap ng Panginoon; **ngunit ang Panginoon ay wala sa hangin**: at pagkatapos ng hangin ay isang lindol; **ngunit ang Panginoon ay wala sa lindol**: At pagkatapos ng lindol ay isang apoy; **ngunit ang Panginoon ay wala sa apoy**: at pagkatapos ng apoy ay isang mahinang tinig.” (1 Hari 19:11, 12)*

Kapuwa kina Elias at Juan, ang parehong katotohanan ay nabuksan sa kanilang harapan. Kung paanong ang Diyos ay wala sa hangin, lindol o apoy, gayundin si Jesus ay dapat gawin ang Kanyang gawain nang walang paghawak ng mga espada o malupit na puwersa na umabot sa mga makalupang trono at kaharian. Ang Kanyang gawain ay isang buhay ng awa at pagsasakripisyo sa sarili, laging handang ialay ang Kanyang sariling buhay sa halip na kitilin ang buhay ng iba.

Kaya, pagkatapos lamang ng insidente sa Mt Carmel, nagsimulang maunawaan ni Elijah na wala ang Diyos sa apoy. Gayunpaman, pagkatapos ng pangyayaring ito, bumalik ba si Elias sa dati niyang pagkaunawa?

Ang kaganapan ng pagtawag ng apoy mula sa langit ay nangyari pagkatapos tumakas si Elias sa Mt Sinai at ipinakita na ang Diyos ay wala sa apoy. Si Jesus mismo ang nagsasabi sa atin na si Elias ay hindi kumakatawan sa kaharian ng Diyos nang tawagin niya ang apoy na ito sa mga lalaking iyon:

*“At nang makita ito ng kanyang mga disipulong sina Santiago at Juan, sinabi nila, ‘Panginoon, gusto mo bang utusan namin na bumaba ang apoy mula sa langit, at sunugin sila, gaya ng ginawa ni Elias [Elijah]?’ **Ngunit lumingon siya, at sinaway sila, at sinabi,***

‘Hindi ninyo alam kung anong uri kayo ng espiritu. Sapagkat ang Anak ng tao ay hindi naparito upang sirain ang buhay ng mga tao, kundi upang iligtas sila.’ At pumunta sila sa ibang nayon.” (Luke 9:54-56)

GINAWA NG DIYOS SA PAMAMAGITAN NI ELIAS ANG PAGKAWASAK NG MGA PROPETA NI BAAL, NGUNIT PINARUSAHAN NIYA ANG KASALANAN NG MGA PROPETA NI BAAL SA KASALANAN NI ELIAS SA PAGGAMIT NG ESPADA. IPINAGTAPAT NI ELIAS, “HINDI AKO MAS MABUTI KAYSA SA AKING MGA AMA.” ANG DIYOS AY “DINADALAW ANG MGA KASAMAAN NG MGA AMA SA MGA ANAK HANGGANG SA IKATLO AT IKAAPAT NA SALINLAHI” (Exodo 20:5) SA PAMAMAGITAN NG PAGPAPAHINTULOT SA MGA KASALANAN NG MGA AMA NA UMUNLAD HANGGANG SA ANG KANYANG ESPIRITU AY LUBUSANG NAGDADALAMHATI AT MAALIS. HINDI DAPAT PINAHINTULUTAN NI AHAB NA UMUNLAD ANG MGA PROPETA NI BAAL, KAYA’T PINAHINTULUTAN NG DIYOS ANG ISANG SERYE NG MGA PANGYAYARI NA MAGPAPARUSA SA KASALANAN NG KASALANAN.

“Papatayin ng kasamaan [hindi Diyos] ang masama: at silang napopoot sa matuwid ay magiging tiwangwang.” (Awit 34:21)

NGAYON TANDAAN NA DAHIL MALI ANG PAGKAUNAWA NI JUAN BAUTISTA SA KAHARIAN NG DIYOS, NAGKARON SIYA NG KRISIS NG PANANAMPALATAYA. GANON DIN ANG NANGYARI KAY ELIJAH. PAGKATAPOS NG KARANASAN SA MT CARMEL AY INAASAHAN NIYA ANG ISANG REFORMASYON NA MAGAGANAP KAAGAD, AT HINDI ITO NANGYARI DAHIL ANG MGA AKSYON NI ELIAS AY HINDI KUMAKATAWAN SA KAHARIAN NG LANGIT. INAKO NI ELIJAH ANG MGA RESPONSIBILIDAD NA HINDI IBINIGAY SA KANYA, AT NAGDULOT ITO SA KANYA NG PAGKABIGO AT PAGKABIGO. ANG PAGDUDUDA AT KALITUHAN NI ELIJAH AY DUMATING DAHIL HINDI NIYA NAUNAWAAN ANG KAHARIAN NG DIYOS. NGUNIT TANDAAN NATIN NA ANG DIYOS ANG NAG-UTOS KAY ELIAS NA LIPULIN ANG MGA PROPETA NI BAAL. BAKIT GANITO?

SA UTOS NG DIYOS, MAKIKITA NATIN ANG MINISTERYO NG KAMATAYAN. IPINAHAYAG NG DIYOS ANG HATOL NG KAMATAYAN PARA SA MGA PROPETA NI BAAL. GAYA NG NATUTUNAN NATIN, ANG LAYUNIN NG PANGUNGUSAP NA ITO AY HIKAYATIN ANG MGA NASENTENSIYAHAN NA HUMINGI NG AWA. ANG PAGTANGGI NA HUMINGI NG AWA AY NAGMUMULA LAMANG SA ISANG MALING PAGKAUNAWA SA DIYOS NG MGA NAHATULAN,

at samakatuwid sila ay nagdadala ng paghatol sa kanilang sarili kapag ang Panginoon ay lumayo sa kanila.

Makikita natin sa kwento ni Moises ang nangyari nang ipahayag ng Diyos ang hatol laban sa Israel:

“Ngayon nga’y pabayaang mo ako, upang ang aking poot ay mag-init laban sa kanila, at upang aking lipulin sila: at gagawin kitang isang malaking bansa.” (Exodo 32:10)

Ang utos na ito ay isang pagsubok para kay Moises at paano tumugon si Moises?

“... ‘Panginoon, bakit nagniningas ang iyong poot laban sa iyong bayan, na iyong inilabas sa lupain ng Egipto na may dakilang kapangyarihan, at ng makapangyarihang kamay? Bakit magsasalita ang mga Egipcio, at magsasabi, Dahil sa kasamaan ay inilabas niya sila, upang patayin sila sa mga bundok, at upang lipulin sila sa balat ng lupa?’ Lumayo ka sa iyong mabangis na poot, at pagsisihan mo itong kasamaang laban sa iyong bayan.” (Exodus 32:11, 12)

Nagsumamo si Moises para sa mga tao nang ipahiwatig ng Diyos na ubusin Niya sila. Bakit hindi na lang tinanggap ni Moises ang utos? Bakit siya maglakas-loob na umapela laban sa paghatol ng Diyos, maging hanggang sa sabihin sa Kanya na “magsisi sa kasamaang ito”? Pansinin na si Moises ay nag-aalala sa katangian ng Diyos sa pamamagitan ng pagtatanong, “Bakit magsasalita ang mga Egipcio, at magsasabi, 'Dahil sa kasamaan ay inilabas niya sila, upang patayin sila sa mga bundok, at upang lipulin sila sa balat ng lupa?’ ” Alam niya na ang Diyos ay hindi kailanman gumagawa ng anumang masama, at para payagan Niya ang kasamaang ito na mahulog sa Kanyang mga tao, si Moises ay hindi lamang nag-aalala para sa kanila, ngunit nag-aalala rin na ang mga Ehipsiyo ay magpahayag ng mali sa Diyos sa mga maling paratang.

Ang kawili-wili ay nang sabihin ng Diyos na lilipol Niya ang Israel, si Moises ay humingi ng awa; ngunit nang si Moises ay binigyan ng hatol na sirain sa ibang pagkakataon, siya ay nagpapatuloy sa hatol:

*“... At ang lahat ng **mga anak ni Levi** ay nagpipisan sa kaniya [Moises]. At sinabi niya sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoon, ng Dios ng Israel, **Ilagay ng bawa't isa ang kaniyang tabak sa kaniyang tagiliran, at pumasok at lumabas sa pintuang-daan at pintuang-daan sa buong kampo, at patayin ng bawa't isa ang kaniyang kapatid, at ng bawa't tao ang kaniyang kasama, at bawa't tao sa kaniyang kapuwa.**’ At nahulog sa mga tao nang **araw na iyon ay humigit-kumulang tatlong libong lalaki.**” (Exodo 32:26-28)*

Kaya, ano ang sinasabi nito tungkol sa karakter ni Moises? Ito ay nagpapakita na siya ay isang "dalawang pag-iisip na tao" at ang kanyang panloob na damdamin ay nahayag. Pinili niyang maging tagapakinig lamang ng Salita, na nagpapakita ng sarili niyang mukha, at hindi tagatupad ng Salita na nagsasabing: “Huwag kang papatay” (Exodo 20:13).

Nang ibigay ng Panginoon ang utos na patayin ang mga propeta ni Baal, inaanyayahan ba Niya si Elias na mamagitan para sa awa para sa mga lalaking ito? Sinisikap din ba Niyang ilabas mula kay Elias ang kanyang panloob na damdamin sa mga lalaking ito?

*“At kaniyang sinabi, Ako'y totoong naninibugho para sa Panginoon, sa Dios ng mga hukbo: **sapagka't iniwan ng mga anak ni Israel ang iyong tipan, ibinagsak ang iyong mga dambana, at **pinatay ang iyong mga propeta ng tabak; at ako, maging ako lamang, ang natitira; at hinahanap nila ang aking buhay, upang kunin iyon.****”*
(1 Hari 19:10)

Posible bang labis na nadama ni Elias ang katotohanan na ang kaniyang mga kaibigan ay pinatay ng mga propetang ito ni Baal? Natakot ba siya at nasiraan ng loob dahil sinubukan nilang kitilin ang kanyang buhay? Lumilitaw ba ang apoy na bumababa mula sa langit upang bigyang-katwiran ang pagkilos ng pagpatay sa mga lalaking ito gamit ang espada?

Nang ang hatol ng kamatayan ay ibinigay ng Diyos, si Elias ba ay umako ng mga responsibilidad sa kanyang sarili na hindi ibinigay sa kanya, at inihayag ba niya ang kanyang mas malalim na damdamin ng negatibo sa mga

propetang ito na nakatago sa loob niya? Ang utos ba na patayin ang mga propeta ni Baal ay nagpalaki sa kasalanan sa loob ni Elias na posibleng motibo ng paghihiganti para sa pagpatay sa mga propeta ng Diyos at pagsira sa bansa sa pamamagitan ng idolatriya?

“Si Elias [Elijah] ay isang taong nasasakupan ng tulad natin, at siya ay nanalangin nang taimtim na huwag umulan: at hindi umulan sa lupa sa loob ng tatlong taon at anim na buwan.” (James 5:17)

Kung si Elias ay napasailalim sa tulad natin, natukso kaya siya na maghiganti sa mga pagpatay sa bayan ng Diyos at posibleng mga kaibigan niya? Matutukso ka ba ng paghihiganti kung ang isang malapit mong kaibigan ay napatay, lalo na kung hindi mo nauunawaan ang kalikasan ng kaharian ng Diyos na ipinahayag sa pamamagitan ni Jesus?

“Siya [Jesus] ay hindi gumanti nang Siya ay ininsulto, ni nagbanta ng paghihiganti kapag Siya ay nagdusa. Ngunit patuloy na ipinagkatiwala ang Kanyang sarili sa Kanya [Diyos] na laging humahatol nang matuwid [nang walang galit at paghihiganti].” (1 Pedro 2:23)

Elijah was instructed to slay the prophets of Baal because this was the ministration of death and a fulfilment of the Old Covenant process. Elijah was *not* however instructed to slay the prophets of Baal *with the sword*, but God *wrought* through these actions to punish Israel as well as to confront him with his own deeper feelings that were not in harmony with the Law of God.

Pangalawa, walang utos sa Torah na gamitin ang espada upang isagawa ang hustisya sa mga nagkasala. Ang hatol ng kamatayan para sa mga sumasamba sa huwad na diyos ay dapat batuhin hanggang mamatay.

“Kung ang iyong kapatid na lalaki, na anak ng iyong ina, o ang iyong anak na lalaki, o ang iyong anak na babae, o ang asawa ng iyong sinapupunan, o ang iyong kaibigan, na gaya ng iyong sariling kaluluwa, ay hikayatin ka ng lihim, na magsasabi, Tayo’y yumaon at

*maglingkod sa ibang mga dios. , ' na hindi mo nakilala, ikaw, o ang iyong mga magulang; Sa makatuwid, sa mga diyos ng mga tao na nasa paligid mo, malapit sa iyo, o malayo sa iyo, mula sa isang dulo ng lupa hanggang sa kabilang dulo ng lupa; Huwag kang papayag sa kanya, o didinggin man siya; ni mahahabag man ang iyong mata sa kaniya, ni hindi mo patatawarin, ni ikukubli mo man siya: Kundi tiyak na papatayin mo siya; ang iyong kamay ang mauuna sa kaniya upang patayin siya, at pagkatapos ay ang kamay ng buong bayan. **At iyong babatuhin siya ng mga bato, upang siya'y mamatay; sapagkat hinahangad niyang ilayo ka sa Panginoon mong Diyos, na naglabas sa iyo sa lupain ng Ehipto, sa bahay ng pagkaalipin.**" (Deuteronomio 13:6-10)*

Ang ginawa ni Elias ay salungat sa Torah tungkol sa kung paano haharapin ang idolatriya. Ang inapela ni Elias ay tradisyon, ang tradisyon ng Israel na gumamit ng espada.

Kapag tumanggi tayong magsagawa ng panalanging namamagitan para sa iba, para sa mga miyembro ng pamilya o sa ating mga kaaway, inihahayag natin ang diwa ng paghatol sa ating mga puso, at ito ay inihalintulad sa paghawak ng espada at paghahagis ng unang bato.

Pinarusahan ng pangungusap sa Lumang Tipan ang kasalanan ng mga propeta ni Baal sa kasalanan ng paggamit ng espada ng Israel, at kasabay nito ay napagtanto ni Elias ang sarili niyang mas malalim na damdamin ng pagkondena sa iba.

How else do we explain the sudden fear of Elijah in the face of Jezebel? This failure on his part reveals that Satan had been allowed access to him in some way. How else is it possible to reconcile Elijah's use of the sword with the words of Jesus?

“Pagkatapos ay sinabi ni Jesus sa kanya [Pedro], ‘Ibalik mo ang iyong tabak sa kanyang lalagyan: sapagkat silang lahat na humahawak ng tabak ay mamamatay sa tabak.’” (Mateo 26:52)

Ang karakter ni Hesus ay nagpapakita na hindi Niya gagamitin ang pisikal na tabak at nang gamitin ito ni Pedro, pinagaling Niya ang taong sinaktan at sinaway si Pedro (Lucas 22:51). Ang lugar na nais ni Jesus na ilagay ni Pedro ang espada ay wala sa kanyang kamay. Nais Niyang si Pedro ay maging katulad Niya na hindi kailanman gumamit ng pisikal na espada anumang oras.

Ang Padalus-dalos ni Moises

Si Moises ba ay nagkaroon ng katulad na karanasan kay Elias? Hindi naunawaan ni Moises ang kalikasan ng kaharian ng Diyos nang patayin niya ang Ehipto (Exodo 2:11-15). Masyado siyang nagmamadali, hindi nauunawaan na tutuparin ng Diyos ang Kanyang mga layunin para sa Israel, hindi sa pamamagitan ng pakikidigma, kundi sa pamamagitan ng Kanyang sariling makapangyarihang kapangyarihan.

“Nang magkagayo’y sumagot siya at nagsalita sa akin, na nagsasabi, Ito ang salita ng Panginoon kay Zorobabel, na nagsasabi, Hindi sa pamamagitan ng lakas, ni sa kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking espiritu, sabi ng Panginoon ng mga hukbo.” (Zacarias 4:6)

Nagkomento sa isinulat ni John Gill:

“[Sa pamamagitan ni Kristo] ang simbahan ay itinayo sa lahat ng henerasyon sa pamamagitan ng pagbabagong loob ng mga makasalanan; at iyon ay ginagawa, hindi sa pamamagitan ng panlabas na puwersa, sa pamamagitan ng mga sandata ng laman, o moral na panghihikayat; ngunit sa pamamagitan ng tabak ng Espiritu, ang salita ng Diyos; at hindi sa pamamagitan ng kapangyarihan ng malayang kalooban ng tao, kundi sa mabisang biyaya ng banal na Espiritu.”

Ang pagpapalaya sa Israel ay hindi dapat maisakatuparan sa pamamagitan ng pakikidigma. Walang bahagi ng misyong ito mula sa Ehipto hanggang Canaan ang dapat gawin sa ganitong paraan. Nagmadali ba si Moises nang sabihin niya kay Josue na humawak ng mga espada at labanan ang mga Amalekita?

“Nang magkagayo’y naparoon si Amalec, at nakipaglaban sa Israel sa Rephidim. At sinabi ni Moises kay Josue, Pumili ka sa atin ng mga lalake, at lumabas ka, lumaban ka kay Amalec: bukas ay tatayo ako sa taluktok ng burol na taglay ang tungkod ng Diyos sa aking kamay.” (Exodo 17:8, 9)

Dapat basahin sa Exodo 17:9 na tinanong ni Moises ang Panginoon kung ano ang gagawin, ngunit hindi ito sinasabi nito. Nagpakita ba muli ang katangian ng pagmamadali dito? Totoong inilagay si Moises sa isang kakila-kilabot na posisyon. Ang mga anak ni Israel ay hindi nagtiwala sa kanya o sa Diyos, at nagreklamo sila tungkol sa lahat at gusto pa nilang batuhin si Moises. Ngunit minsan nang kumuha ng tabak upang ipagtanggol ang Israel laban kay Amalec, ang tabak ay papasok na ngayon sa Israel at marami sa kanila ang mamamatay sa pamamagitan ng espada.

Pagdating natin sa kuwento ng ginintuang guya, hindi ba natin nakikitang muli ang katangiang ito ng padalus-dalos habang ibinabato ni Moises ang mga tapyas ng bato, na pinagdurog-durog ang mga ito?

Alam ng Diyos ang puso ni Moises kahit na padalus-dalos siyang kumilos. Ginawa ng Diyos sa pamamagitan ni Moises upang gisingin ang Israel sa kasamaan ng kanilang kasalanan. Nang kinuha ni Moises ang espada upang harapin si Amalec, nakatayo siya sa mga kasalanan ng kanyang mga ninuno at ginagawa kung ano ang gagawin ng sinumang natural (hindi nagbalik-loob) na tao - iyon ay upang ipagtanggol ang kanyang pamilya sa pamamagitan ng paggamit ng puwersa. Pakitingnan ang buklet na tinatawag na Canaan Conquest para sa buong paliwanag nito.

Ang Propesiya ni Jacob Tungkol kay Levi

Ang pagkilos na ito ni Moises ay hindi nag-iisa sa kanya. Matagal bago isilang si Moises, ang mga sumusunod na salita ay binanggit tungkol kay Levi, ang orihinal na pinuno ng kanyang tribo.

“Si Simeon at Levi ay magkapatid; mga instrumento ng kalupitan ay nasa kanilang mga tahanan. O kaluluwa ko, huwag kang pumasok sa kanilang lihim; sa kanilang kapisanan, aking karangalan, huwag kang makiisa: **sapagka't sa kanilang galit ay pumatay sila ng tao, at sa kanilang sariling kalooban ay naghukay sila ng kuta. Sumpain ang kanilang galit, sapagkat ito ay mabangis; at ang kanilang poot, sapagka't malupit: aking hahatiin sila sa Jacob, at pangangalatin ko sila sa Israel. (Genesis 49:5-7)**

Nang tumitingin sa hinaharap, si Jacob sa ilalim ng inspirasyon ay nagbigay ng hula sa hinaharap ng tribo ni Levi gayundin ni Simeon. Ang galit ni Levi ay isang sumpa, at ang galit na ito ang kailangang labanan ni Moises sa kanyang sariling karanasan hanggang sa katapusan ng kanyang buhay sa lupa. Nakikita natin ang galit na ito na ipinakita kay Phineas (sa tribo rin ni Levi) na naglagay ng sibat sa mga makasalanang nagdulot ng salot na bumaba sa kanila (Mga Bilang 25:7, 8). Inihayag ng mga Levita ang kanilang pagkasuklam sa idolatriya at ang mga maling gawain ng kanilang mga kapatid.

Why then would God choose the tribe of Levi to take the priesthood (Deuteronomy 17:9)? We need to go back to the stories of Shechem and Joseph to understand this.

Nang ang kanilang kapatid na babae ay naakit ng isang binatang si Sichem, ang tugon nina Simeon at Levi ay mapanlinlang na kalupitan na ipinakita sa pagpaslang sa mga Shechimita. Nagsagawa sila ng marahas na paghihiganti laban sa buong lungsod, nilinlang ang mga lalaki na tuliin ang kanilang sarili sa isang pagkilos ng kapayapaan ngunit pagkatapos ay pinatay sila ng tabak noong sila ay nasa pinakamahina na (Genesis 34:1-29). Ang kanilang ama na si Jacob ay hindi natuwa sa kanilang marahas na pag-uugali:

“At sinabi ni Jacob kay Simeon at kay Levi, ‘Inyong binagabag ako upang gawin akong mabaho sa gitna ng mga nananahan sa lupain, sa gitna ng mga Cananeo at mga Pherezeo: at ako, na kakaunti sa bilang, ay nagpipisan laban sa akin, at ako’y papatayin. ; at ako ay mawawasak, ako at ang aking sambahayan.” (Genesis 34:30)

Ang apokripal na mga aklat sa labas ng Bibliya ay nagsasaad na si Simeon ang may pakana sa paghahagis kay Jose sa hukay.

“Nang magkagayo’y dumaan ang mga mangangalakal na Midianita; at kanilang hinila at itinaas si Jose mula sa hukay, at ipinagbili si Jose sa mga Ismeelita sa halagang dalawang pung putol na pilak: at dinala nila si Jose sa Egipto.” (Genesis 37:28)

Ngunit nasaan man si Simeon, alam nating hindi nalalayo si Levi:

“Ang mga klasikal na rabbinical na mapagkukunan ay nangangatwiran na si Simeon ay napakawalang takot, ngunit partikular na naiinggit din, at sa gayon ay palaging antagonistic at sama ng loob kay Joseph, dahil si Joseph ang paboritong anak ni Jacob. Ang midrashic na aklat ng Jasher ay nangangatwiran na si Simeon ang nagmungkahi na patayin ng magkapatid si Jose, at ang iba pang mga klasikal na mapagkukunan ay nangangatwiran na si Simeon ang naghulog kay Jose sa isang hukay, at nagalit nang malaman niyang ipinagbili ni Judah si Jose kaysa sa pumatay sa kanya ... Sa biblikal na salaysay ni Joseph, nang si Jose, nang manirahan sa Ehipto, ay hilingin sa kanyang mga kapatid na dalhin si Benjamin sa kanya, kinuha niya si Simeon na bihag upang matiyak na sila ay babalik. Ayon sa klasikal na mga mapagkukunan ng rabinikal, **pinili ni Jose si Simeon upang maging bihag dahil nag-aalala siya na kung hindi mahiwalay si Simeon kay Levi, maaaring sama-samang lipulin nina Levi at Simeon ang Ehipto**, yamang winasak na nila ang Sichem.”
(Wikipedia, Simeon Son of Jacob)

Sa pagbebenta ng kanilang kapatid sa pagkaalipin nang walang awa, inihasik nila ang binhi na magiging dahilan upang maipagbili ang kanilang mga anak sa pagkaalipin at mamahala nang walang awa. Gaya ng sinasabi ng Kasulatan:

“Sapagka't siya'y magkakaroon ng paghatol na walang awa, na hindi nagpakita ng awa; at ang awa ay nagagalak laban sa paghatol.” (Santiago 2:13)

Ang pagpayag na ito na pumatay para sa paglabag ay dadalawin sa Israel sa Mt Sinai at sa iba pang mga lugar, dahil ang hula ni Jacob tungkol sa kanila ay para sa malayong hinaharap.

Ginawa ng Diyos sa pamamagitan ng kalupitan ni Levi upang parusahan ang mga kasalanan ng Israel. Ang mga katangian ng pagkasaserdote na inisip at naisip ng Israel bilang isang bansa ay mga katangian lamang na natagpuan sa tribo ni Levi at sa gayo'y dinalaw sa Israel.

Sa kuwento ng pagpatay sa 3,000 na nabasa natin kanina (Exodo 32:26-28), ang mga kasamaan ng ama (Levi) sa mga anak hanggang sa ikatlo at ikaapat na henerasyon ay dinalaw na ngayon. Iniuutos lamang ng Diyos sa Kautusan ang iniisip ng mga Levita tungkol sa kung paano ito dapat pakitunguhan. Sinubok ng Panginoon ang katapatan ng mga Levita dahil sa kanilang nakaraang kawalan ng pananampalataya sa hindi pagtanggap sa Bagong Tipan. Ang pagpapalang dumating kay Abraham sa pagsunod sa utos na ialay ang Kanyang anak ay ang pagpapagaling nito sa kanyang kawalan ng tiwala sa Diyos, at pinagpala nito ang mundo sa pagpapakita ng halimbawa ng Krus.

“Talastasin nga ninyo na ang mga sa pananampalataya, ay siyang mga anak ni Abraham. At ang kasulatan, na nakikita nang una na aaring-ganapin ng Dios ang mga pagano sa pamamagitan ng pananampalataya, ay ipinangaral bago ang ebanghelyo kay Abraham, na sinasabi, Sa iyo ay pagpapalain ang lahat ng mga bansa.’ Kaya't sila na sa pananampalataya ay pinagpala sa tapat na Abraham ... tinubos tayo ni Cristo mula sa sumpa ng kautusan, na ginawang sumpa dahil sa atin ... Upang ang pagpapala ni Abraham ay dumating sa mga Gentil sa pamamagitan ni Jesucristo;

upang matanggap natin ang pangako ng Espiritu sa pamamagitan ng pananampalataya.” (Galacia 3:8, 9, 13, 14)

Nang ang Israel ay nagkasala sa pamamagitan ng Gintong guya, ang Batas ay pumasok at naging dahilan upang dumami ang kanilang kasalanan. Ang kanilang nakaraang kasalanan sa paggamit ng espada bilang isang bansa ay dinadalaw na ngayon sa kanila sa pamamagitan ng Lumang Tipan. Ang pagpapala na dumating sa Israel ay upang mapagtanto kung gaano talaga kakasala ang kasalanan, habang kasabay nito ay natutong maging masunurin kapag ito ay mahirap. Muli naming binibigyang-diin na kahit kailan ay walang sinuman sa mga Israelitang ito ang nasa Bagong Tipan. Kailanman ay hindi sila napuspos ng Espiritu ni Jesus habang pinapatay nila ang mga taong ito, sapagkat walang karahasan sa Espiritu ni Kristo. Pakitandaan muli na ang aming posisyon na ang Luma at Bagong mga tipan ay hindi dalawang dispensasyon ng panahon kundi dalawang panloob na kondisyon (mga kaisipin/karanasan) sa loob ng indibidwal. Pakitingnan ang buklet na tinatawag na Faith Journey para sa buong paliwanag nito.

Nag-aalok ang Panginoon ng kapatawaran sa pamamagitan ni Moises nang tanungin niya sila kung sino ang nasa panig ng Panginoon (Exodo 32:26). Nang tumanggi ang mga taong ito na magsisi, kinailangan nilang harapin ang kanilang sariling pang-unawa sa paghatol. Ang kasalanan ng paggamit ng espada ay pinalaki sa pamamagitan ng Kautusan, at pinarusahan ng Diyos ang kasalanan ng kasalanan.

“Huwag mong yuyukod ang iyong sarili sa kanila, o paglilingkuran man sila: sapagka’t akong Panginoon mong Dios ay mapanibughuing Dios, na dinadalaw ang kasamaan ng mga ama sa mga anak hanggang sa ikatlo at ikaapat na salin ng mga napopoot sa akin.” (Exodo 20:5)

Ang Israel ay yumukod sa isang diyus-diyosan at binisita ng Diyos ang kanilang kasamaan sa kasamaan ng mga Levita, na ipinropesiya ni Jacob ilang siglo bago, sa paggamit ng tabak. Kinailangan nilang mamuhay tulad ni Esau upang mabuhay (Genesis 27:40).

Sa Exodo 12:38 mababasa natin na “isang magkahalong karamihan ay umahon din” kasama ng Israel mula sa Ehipto. Sa Mga Bilang 11:4 ang magkahalong karamihan ay “nahulog ang pagnanasa” sa pagkain ng laman, na naging sanhi din ng pagnanasa at pagrereklamo ng mga Israelita na nagsasabi, “Sino ang magbibigay sa atin ng karne na makakain?” Dahil sa pangyayaring ito hindi ba makatarungang sabihin na ang halo-halong karamihan ay siya ring pangunahing pinaghihinalaan sa pag-udyok sa paggawa ng gintong guya at sa gayon ay naging karamihan sa 3,000 kaluluwa na namatay sa pamamagitan ng tabak sa kamay ng mga Levita? Gayundin, nakipagtipan ang mga Shechemita na isama ang kanilang mga sarili sa pamilya ni Jacob at ipapakasal sa isa't isa ang kanilang mga anak na lalaki at babae:

“At si Hamor ay nakipag-usap sa kanila, na sinasabi, Ang kaluluwa ng aking anak na si Sichem ay nananabik sa iyong anak: isinasamo ko sa iyo na ibigay mo siya sa kaniyang asawa. At magpakasal kayo sa amin, at ibigay ninyo sa amin ang inyong mga anak na babae, at kunin ninyo sa inyo ang aming mga anak na babae. At kayo'y tatahang kasama namin: at ang lupain ay nasa harap ninyo; manirahan kayo at mangalakal doon, at kumuha kayo ng mga pag-aari doon.” (Genesis 34:8-10)

Ang pagpatay ng mga Levita sa Mt Sinai sa magkakahalong karamihan na nakiisa sa Israel ay isang pagpapalaki ng pagpatay sa mga Sichemita na nakiisa sa Israel ilang siglo na ang nakalilipas. Sa pagpapakita ng kasalanan ng kanilang unang ama na si Levi, nagkaroon ng pagkakataon ang mga Levita na hanapin ang Panginoon para sa kalupitan ng pagpatay sa mga tao gamit ang tabak. Habang ang mga lalaking Levita ay natutulog nang gabing iyon at nakita ang mga pinahirapang mukha ng mga patay at namamatay sa kanilang mga panaginip at posibleng magising sa takot sa mga eksena ng kamatayan, nagkaroon sila ng pagkakataon na tumalikod mula sa karahasan at humanap ng mas mabuting paraan.

Sa pagsasalaysay sa 3,000 lalaking namatay ay may pagkakatulad tayo sa karanasan ni Kristo sa krus. Nais ni Jesus na iligtas ang 3,000 na ito, ngunit

tumanggi silang magsisi. Tumanggi silang lumapit at naniniwala na mapapatawad sila ng Diyos. Tulad ni Kristo sila ay namatay sa ilalim ng paghatol ng kasalanan. Hindi tulad ni Kristo hindi nila ipinagkaloob ang kanilang sarili sa mga kamay ng Ama dahil hindi sila nagtiwala sa Kanya (Luke 23:46).

Ibinigay para sa isang Pantubos

At kaya nakikita natin ang krus sa pagkamatay ng mga taong ito dahil ang biyaya ay malayang magagamit sa kanila ngunit hindi nila ito kinuha. Ang kanilang kamatayan ay naging dahilan upang ang Israel ay manginig sa panganib at tindi ng kasalanan, at ito ay nagpakumbaba sa mga tao at nag-anyaya sa kanila na pumasok sa Bagong Tipan. Kung paanong ang Ehipto ay ibinigay para sa pantubos ng Israel (Isaias 43:3), ang 3,000 ay ibinigay upang gisingin ang Israel na bumaling sa Diyos at humingi ng kapatawaran. Dahil ang kasalanan ang nagpako kay Kristo sa krus, ang kasalanan ang nagwasak sa 3,000 sa Sinai. Kung paanong naramdaman ni Kristo ang paghatol ng kasalanan sa pamamagitan ng Kautusan, gayon din ang mga tumatangging lumapit kay Moises at maligtas. Nakalulungkot, dahil hindi nila tinanggap ang krus ni Kristo kailangan nilang mamatay sa kanilang sarili. Si Kristo ay tinanggihan at ipinako sa krus sa kanilang mga puso (Hebreo 6:6).

Kung ipagpalagay natin na ang Diyos ay nagdulot ng kamatayan sa Kanyang Anak dahil sa kasalanan, ipagpalagay natin na ang Diyos ay nagdulot ng kamatayan sa 3,000 sa Sinai. Ngunit kung nakikita natin na ang kasalanan ay pumatay kay Kristo habang Siya ay naging kasalanan para sa atin at ito ang naging dahilan upang ang Kautusan ay iharap bilang paghatol nang walang pag-asa, kung gayon makikita natin na ang kasalanan (hindi ang Diyos) ang pumatay sa 3,000 lalaki na ito sa Sinai para sa parehong dahilan. Hinihimok namin kayo na huwag makita ang mga taong ito na sinaktan ng Diyos at pinahihirapan ngunit sa halip ay tumatanggap ng kahatulan sa pamamagitan ng Kautusan ayon sa kanilang sariling maling pang-unawa sa Diyos at sa Batas. Ang prosesong ito ay malinaw na ipinaliwanag ni Hesus:

*“Pagkatapos ay dumating ang alipin na may dalang isang supot na pilak at nagsabi, ‘Panginoon, **alam kong ikaw ay isang taong malupit**, nag-aani ng mga pananim na hindi mo itinanim at namumulot ng mga pananim na hindi mo tinanim. Natakot ako na mawala ang pera mo, kaya itinago ko ito sa lupa. Tingnan mo, narito ang ibinalik mong pera.’ Ngunit sumagot ang panginoon, ‘Ikaw na masama at tamad na alipin! Kung alam mong nag-ani ako ng mga pananim na hindi ko itinanim at nangalap ng mga pananim na hindi ko tinanim, bakit hindi mo idineposito ang pera ko sa bangko? Kahit papaano ay nagkaroon ako ng interes dito.’ Pagkatapos ay iniutos niya, ‘Kunin mo ang salapi sa aliping ito, at ibigay mo sa may sampung supot ng pilak. Sa mga gumagamit ng mabuti kung ano ang ibinigay sa kanila, higit pa ang ibibigay, at sila ay magkakaroon ng kasaganaan. Ngunit mula sa mga walang ginagawa, kahit na ang maliit na mayroon sila ay kukunin. Ngayon, itapon mo ang walang kabuluhang aliping ito sa kadiliman sa labas, kung saan magkakaroon ng pagtangis at pagngangalit ng mga ngipin.” (Mateo 25:24-30)*

Ang panlabas na kadiliman ay kung saan si Hesus ay nasa krus. Ito ay ang paghatol sa kasalanan na walang pag-asa ng kapatawaran. Ang lalaking may isang bag ng pilak ay maaaring mapatawad, ngunit siya ay naniwala na ang Panginoon ay isang malupit na tao kaya ito ay imposible.

“[Ang alipin na may isang supot] ay tinatawag siyang ‘Panginoon’, bagaman hindi niya siya pinaglingkuran, at nagpapanggap na kilala niya siya; ngunit kung mayroon siya, magkakaroon siya ng tunay na pagmamahal sa kanya, pananampalataya sa kanya, at susundin niya ang kanyang mga utos; at siya [ang Panginoon] ay magpapakita rin sana ng lubos na kaibig-ibig sa kanya, at ng isang magiliw na katangian, at hindi sa ganoong liwanag na kinakatawan niya; na ginagawa itong isang malinaw na kaso, na siya ay ignorante sa kanya, o hindi niya sasabihin, na siya ay isang matigas [mabagsik], mahigpit, o mahigpit na tao; isang napakahirap na maging

nalulugod, malupit at walang awa sa kanyang mga lingkod, hindi makatarungang pagpigil sa kanila kung ano ang nararapat sa kanila, at mahigpit na paghingi ng paglilingkod na hindi nila magawa: lahat ng ito ay kabaligtaran ng tunay na pagkatao/ugali ni Kristo; na tumatanggap ng pinakamababang paglilingkod ng kanyang mga tao: at kinukuha ang nagawa, kahit na napakaliit, bilang kahit isang tasa ng malamig na tubig, na ibinibigay sa pinakamaliit sa kanyang mga alagad, gaya ng ginawa sa kanyang sarili; ay maawain at mahabagin, kapwa sa katawan at kaluluwa ng mga tao; at hindi masamang kalimutan ang anumang pagpapagal ng pag-ibig, na ipinakita sa kanya o sa kanya; at ginagawang perpekto ang kanyang lakas sa kahinaan ng kanyang mga tagapaglingkod, at ang kanyang biyaya ay laging sapat para sa kanila.” (*John Gill’s Exposition of the Whole Bible*)

Sa pamamagitan ng pinagsamang mga kuwento nina Abraham, Moses, Elijah, at Juan Bautista, sa loob ng balangkas ng katangian ng Diyos na ipinahayag kay Kristo, masisimulan nating maunawaan kung ano ang nangyari sa utos na patayin ang mga naghimagsik at tumanggi sa pagsisisi kasama ng Gintong Guyang.

Ang ministryo ng kamatayan ay maluwalhati. May kapangyarihan itong dalhin ang mga tao sa Lumang Tipan sa Bagong Tipan, habang kasabay nito ay nagdadala ng kamatayan at pagkawasak sa mga tumatangging tanggapin ang kanilang hatol, sa paraang ayon sa kanilang sariling paghatol.

*“Yamang kayo ay hayag na ipinahayag na kayo ay sulat ni Kristo na aming pinaglingkuran, na isinulat hindi ng tinta, kundi ng Espiritu ng Dios na buhay; **hindi sa mga tapyas na bato, kundi sa mga tapyas ng laman ng puso.** At ang gayong pagtitiwala ay mayroon kami sa pamamagitan ni Cristo sa Dios: Hindi sa kami ay sapat sa aming sarili na isipin ang anomang bagay na gaya ng aming sarili; ngunit ang aming kasapatan ay sa Diyos; Na siya namang ginawa sa amin na mga ministro ng bagong tipan; hindi sa titik, kundi sa*

*espiritu: **sapagka't ang titik ay pumapatay, ngunit [at] ang espiritu ay nagbibigay-buhay.***” (2 Corinto 3:3-6)

Na ang prosesong ito ay napakasama, ay nagpapakita kung gaano kahirap para sa tao na magkaroon ng pagbabago ng puso. Nangangailangan ng labis na kalungkutan kay Jesus upang mahatulan ang mga tao sa kanilang hindi pagkakaunawaan at pagsisihan ito; ito ay isang karunungan na lumalakad kasama ng mga tao hanggang sa kaibuturan/kailaliman ng kanyang kaluluwa.

Nais nating madala nang buo sa Bagong Tipan. Sa bawat araw na tayo ay nahahatulan ng kasalanan, nagpapasalamat tayo sa Ama para sa Lumang Tipan na may kapangyarihang ipakita sa atin ang ating malaking pangangailangan at dahilan upang makita natin na tayo ay mamamatay kung patuloy tayong mamumuhay ayon sa sarili. Madaling sabihin ngunit mahirap makita ang lahat ng paraan na idinudulot ng makasalanang sarili sa ating paglalakad kasama ang Diyos! Nawa'y manalangin tayo tulad ng sinabi ni Job, “Ilan ang aking mga kasamaan at mga kasalanan? ipaalang mo sa akin ang aking pagsalangsang at ang aking kasalanan.” (Job 13:23).

*“Gayunpaman, sinasabi ko [si Jesus] sa inyo ang katotohanan; Mabuti sa inyo na ako'y umalis: **sapagka't kung hindi ako aalis, ang Mang-aaliw ay hindi darating sa inyo; ngunit kung ako ay umalis, siya ay aking susuguin sa inyo. At kapag siya ay dumating, ay kaniyang sasawayin[ipapaniwala] ang sanglibutan tungkol sa kasalanan, at sa katuwiran, at sa paghatol: Sa kasalanan, sapagka't hindi sila nagsisisampalataya sa akin; Tungkol sa katuwiran, sapagka't ako'y paroroon sa aking Ama, at hindi na ninyo ako makikita; Tungkol sa paghatol, sapagkat ang prinsipeng ng sanlibutang ito ay hinatulan.**”* (John 16:7-11)

Hindi natin kailangang makaramdam ng anumang paghatol kapag tayo ay nahatulan ng kasalanan at katuwiran, sapagkat ang Mang-aaliw ang siyang gumagawa ng pagpapaniwala/pagkilos. sabi ni Hesus:

*“Kung iniibig ninyo ako, tutuparin ninyo ang aking mga utos. At ako ay dadalangin sa Ama, at kayo ay bibigyan niya ng **isa pang Mang-aaliw, upang siya ay makasama ninyo magpakailanman; Maging ang Espiritu ng***

katotohanan; na hindi matatanggap ng sanglibutan, sapagka't hindi nito nakikita, ni nakikilala man siya: nguni't nakikilala ninyo siya; sapagka't siya'y tumatahan sa inyo, at sasa inyo. Hindi ko kayo iiwan na walang ginhawa: paririyon ako sa inyo ... Kung ang sinoman ay umiibig sa akin, ay kaniyang tutuparin ang aking mga salita: at siya'y iibigin ng aking Ama, at kami ay lalapit sa kaniya, at tatahan sa kaniya.” (John 14:15-18, 23)

Ang Mang-aaliw na humihikayat sa atin ng kasalanan at katuwiran ay ang mismong Espiritu (presensya, saloobin, at buhay) ng ating mapagmahal na Ama at ng Kanyang Anak.

Paalalahanan natin ang mambabasa na “ang nag-aakusa sa ating mga kapatid ay inihagis” (Pahayag 12:10). Kaya't ang mahatulan ng kasalanan at kabutihan sa pamamagitan ng nagbibigay-aliw na Espiritu ng Diyos at ng Kanyang Anak ay maluwalhati at dapat magdulot sa atin ng lahat ng kagalakan sa pagkaalam na sa pananalig na ito ay maririnig natin ang mga salitang paulit-ulit sa atin, “Nasaan ang mga nag-aakusa sa iyo? Wala bang kinukundena ka? ... Ni hindi kita hinahatulan; humayo ka at huwag ka nang magkasala” (Juan 8:10, 11). Sa patuloy na pag-iisip sa pag-ibig at awa ng Ama, tulad ng ginawa ni Jesus, naniniwala tayo na ibibigay sa atin ng Diyos ang Kanyang Espiritu para madaig natin ang pagkondena sa sarili at ang paghatol natin sa iba na nagkasala lamang nang iba kaysa sa atin. Kami ay nagagalak na pumasok sa Bagong Tipan kay Kristo at alam na kami ay ganap na pinatawad at ipinagkaloob ang katuwiran ni Kristo bilang aming mana.

“Ngayon nga ay wala nang paghatol sa mga na kay Kristo Jesus. Sapagka't ang kautusan ng Espiritung nagbibigay-buhay kay Kristo Jesus ay nagpalaya sa inyo sa kautusan ng kasalanan at kamatayan. Sapagkat nakamit ng Diyos ang hindi kayang gawin ng kautusan dahil ito ay humina sa pamamagitan ng laman. Sa pamamagitan ng pagpapadala ng kanyang sariling Anak sa pagkakahawig ng makasalanang laman at tungkol sa kasalanan,

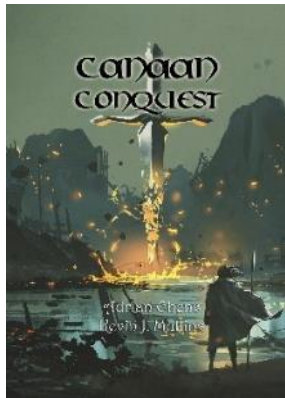
hinatulan niya ang kasalanan sa laman, upang ang matuwid na kahilingan ng kautusan ay matupad sa atin, na hindi lumalakad ayon sa laman kundi ayon sa Espiritu. Sapagkat ang mga namumuhay ayon sa laman ay hinubog ang kanilang pananaw sa mga bagay ng laman, ngunit ang mga namumuhay ayon sa Espiritu ay hinubog ang kanilang pananaw sa mga bagay ng Espiritu. Sapagkat ang pananaw ng laman ay kamatayan, ngunit ang pananaw ng Espiritu ay buhay at kapayapaan, sapagkat ang pananaw ng laman ay laban sa Diyos, sapagkat hindi ito nagpapasakop sa kautusan ng Diyos, ni hindi nito kayang gawin ito. Ang mga nasa laman ay hindi makalulugod sa Diyos. Kayo, gayunpaman, ay wala sa laman kundi sa Espiritu [ngayon ay nakapasakop sa kautusan], kung tunay na ang Espiritu ng Diyos ay nananahan sa inyo. Ngayon kung ang sinuman ay walang Espiritu ni Cristo, ang taong ito ay hindi sa kanya. Ngunit kung si Kristo ay nasa iyo, ang iyong katawan ay patay dahil sa kasalanan, ngunit ang Espiritu ay ang iyong buhay dahil sa katuwiran." (Mga Romano 8:1-10, New English Translation)

Ang dalawang tipan ay gumagana para sa ating kaligtasan. Ang isa ay pumapatay sa ating "matandang tao" (mga lumang makasalanang paraan) at ang isa ay naghahatid sa atin sa muling pagkabuhay ni Kristo na ating Panginoon. Dahil sa prosesong ito, "Gumising tayo sa katuwiran [na tayo] ay huwag magkasala" (1 Mga Taga-Corinto 15:34).

"Tingnan ninyo ngayon na ako [ang Diyos], sa makatuwid бага'y ako, siya, at walang diyos na kasama ko: aking pinapatay [ang lumang tao ng kasalanan], at aking binubuhay [sa isang bagong buhay ng katuwiran]; Ako'y sumusugat, at ako'y nagpapagaling: at walang makapagliligtas sa aking kamay." (Deuteronomio 32:39)

Para sa karagdagang impormasyon sa kung ano ang iyong nabasa bisitahin kami sa: lastmessageofmercy.com

Canaan Conquest

Paano natin ipagkakasundo ang malawakang pagpatay ng Israel sa mga bansa sa pamamagitan ng espada laban sa mga salita ni Kristo?

Matthew 26:52 "...sapagka't silang lahat na nagsisihawak ng tabak ay mamamatay sa tabak."

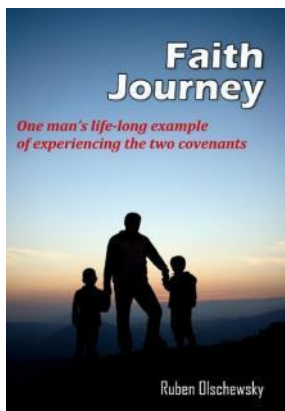
Ang mga Israelita ba ay tunay na naaayon sa katangian ng Diyos? Bakit palagi silang natatakot na dinala Niya sila sa disyerto upang patayin sila? Ang malalim bang kadiliman na bumagsak kay Abraham sa anumang paraan ay nauugnay sa kanyang pagkuha ng tabak upang iligtas ang kanyang pamangkin at pamilya?

Ang pagpatay ba sa mga Schemita nina Levi at Simeon ay nagkaroon ng anumang impluwensya sa panata ng Israel na lubusang lipulin ang kanilang mga kaaway?

Kailangan mo bang malaman? Kung hindi mo maaaring dumating si Kristo sa iyo tulad ng ginawa Niya kay Jacob sa Kanyang problema at maisip bilang isang kaaway? Tanging ang pagtitiwala sa awa ng Diyos ay nagpagtumpayan ni Jacob bilang ang tunay na Israel ng Diyos.

Faith Journey

Ang habambuhay na halimbawa ng isang tao sa pagdanas ng dalawang tipan

Ang pag-unawa sa paksa ng dalawang tipan ay isang mahalagang bahagi ng pag-unawa sa ebanghelyo at pagbabasa ng mga Banal na Kasulatan sa tamang balangkas/gawain. Ang buklet na ito ay nagpapakilala sa paksang ito sa isang simpleng paraan upang mabigyan ang mambabasa ng mahahalagang elemento upang maunawaan ang paksang ito. Maraming kalituhan sa paksa ng mga tipan dahil sa mga hindi pagkakaunawaan na naganap sa loob ng Kristiyanismo maraming siglo na ang nakalipas.

Ang pagiging simple ng mga tipan ay ipinahayag sa buhay ni Abraham at ito ang sinasabi sa atin ni Pablo sa aklat ng Mga Taga Galacia:

"Sapagka't nasusulat na si Abraham ay nagkaroon ng dalawang anak: ang isa sa isang aliping babae, ang isa sa isang malayang babae. Datapuwa't ang sa alipin ay ipinanganak ayon sa laman, at siya sa malayang babae sa pamamagitan ng pangako, na mga bagay na sinasagisag. Sapagkat ito ang dalawang tipan..." (Galacia 4:22-24)

Ang Pananalig sa Kasalanan at Katuwiran

“Gayunpaman, sinasabi ko [si Hesus] sa inyo ang katotohanan. Ito ay sa iyong kalamangan na ako ay umalis; sapagkat kung hindi ako aalis, ang Mang-aaliw ay hindi darating sa inyo; ngunit kung ako ay aalis, siya ay aking susuguin sa inyo. At kapag Siya ay dumating, Kanyang hahatulan ang sanglibutan ng kasalanan, at ng katuwiran, at ng paghatol.” (Juan 16:7, 8)

Ano ang naiisip mo kapag narinig mo ang salitang "Pagkakaunawa/Pananalig"? Naiisip mo ba ang pagkondena? Kung gayon, kanino galing? Ang gumagawa ng paghatol, o ang iyong sarili?

Habang pinag-iisipan mo ang iyong sagot, isipin ang tanong na ito: Paano hinahatulan ng Mang-aaliw, na siyang Banal na Espiritu (Juan 14:26), pagpapaunawa sa kasalanan at kabutihan? Ang isang Mang-aaliw ba ay nagdudulot ng paghatol, o kaaliwan? Inilarawan ito ni Paul sa ganitong paraan:

“Datapuwa't kung ang ministeryo ng kamatayan, na nasusulat at nakaukit sa mga bato, ay maluwalhati, na anopa't ang mga anak ni Israel ay hindi makatitig sa mukha ni Moises dahil sa kaluwalhatian ng kaniyang mukha, na ang kaluwalhatian ay lumilipas, paanong ang ministeryo ni hindi ba mas maluwalhati ang Espiritu?” (2 Corinto 3:7, 8)

Paano magiging “maluwalhati” ang isang “ministeryo ng kamatayan”? Kapag ang Mang-aaliw ay nagdadala ng pananalig sa kasalanan, ang maluwalhating “ministeryo ng kamatayan” ay umaakay sa atin sa “ministeryo ng Espiritu, na higit na maluwalhati” dahil inaakay tayo nito sa isang buhay ng katuwiran.

“At kung si Kristo ay nasa iyo, ang katawan ay patay dahil sa kasalanan, ngunit ang Espiritu ay buhay dahil sa katuwiran.” (Roma 8:10)